

Iona.

Partea III-a (continuare)

²⁷ Nesciință în ceare privește legea lui Dumnezeu este un motiv pentru a arăta îndurare față de cel nesciutor în felul acesta. Cunoștință mărește răspunderea unui om: „Atunci Domnul a zis: Tie îți este milă de eurebetele acesta, care nu te-a costat nici o trudă și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s'a născut și într-o noapte a pierit”. (Iona 4 : 10) Dumnezeu a făcut în mod milostiv pomul minunat pentru Iona pentruca clasa ilustrată acolo de Iona să învețe să fie cu îndurare față de alții. Indurare divină nu poate fi învățată prin străduința unei creaturi, ci se naște din iubirea lui Dumnezeu care este expresiunea perfectă a dezinteresării. Dumnezeu ar fi putut nimici în mod drept pe consacrați în 1918, dar din pricina numelui său a avut milă de ei. (Ezechiel 36 : 21, 22) Ei au fost atunci până la un anumit grad în nesciință despre scopul lui Dumnezeu. Iehova a arătat milă față de toți aceștia, și măhniiți ilustrați de Iona au eugetat atunci că este minunat să primească îndurare dela Dumnezeu. Dar când a venit timpul când să arate ei înșiși îndurare altora, atunci au refuzat complet. Pe când rămășița credincioasă este recunoșcătoare pentru îndurarea lui Dumnezeu ce i s'a arătat și se bucură să asculte poruncile sale și să ducă în îndurare mesajul și numele său la toți aceia care sunt de bunăvoință față de Dumnezeu. Membrii rămășiței se bucură că Dumnezeu le-a permis să rămână pe pământ și să fie martorii săi și ei nu-și bat capul de loc cu aceea cât timp trebuie să rămână pe pământ și să continue lucrarea sa aici. Pentru ei facerea voinței lui Dumnezeu este mai importantă decât orice altceva. Creșterea minunată a pomului minunat și disparițiunea lui subită este o mărturie profetică despre judecata revede a lui Iehova și vestirea ei prin Christos Isus, marele Judecător în templu. Indurătorilor le arată milă: dar aceia care au avut ocazie să dobândească o înțelegere mai bună și care au disprețuit mila Domnului sau nu au luat-o în seamă și s'au întors în contra lui și au refuzat să ducă Nimivitenilor afitiviei mesajul îndurării și al mângâierii, împotriva aceluia judecata Domnului va fi executată fără nicio altă milă.

²⁸ Privilegiul mare al omului este: a cunoaște calea lui Dumnezeu și a merge pe ea, după cum a zis Domnul Isus Christos: „Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”. (Iona 17 : 3) Întocmai după cum Iehova a vorbit atunci lui Iona în tip, așa vorbește și acum clasei de oameni, ilustrate de Iona în timpul mâniei sale: „Și Mie să im-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, cari nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!” (Iona 4 : 11) Cu alte cuvinte Iehova a zis: „Eu fac îndurarea mea mare prin faptul că dau lui Ninive o ocazie să se pocăiască: eu preamăresc îndurarea mea prin faptul că erui pe oamenii de bunăvoință din „creștinătate” și le dau ocazie să se pocăiască pentrucă au fost cu totul nesciutori mai înainte”. Faptul că Ninive a fost cu totul păgână n'a împiedecat pe Iehova să arate îndurare față de acea cetate. A fost o cetate foarte mare și poporul a fost orbit și ținut în nesciință și s'a aflat afară de legea lui Dumnezeu pe care o dăduse lui Israel. Pentrucă Legea afluce mânie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege”. (Romani 4 : 15) Intrucât Izraeliții au avut legea lui Dumnezeu, ei au fost cu mult mai vrednici de pedeapsă decât Nimivitenii. (Romani 5 : 13) Tot așa a posedat „creștinătatea” un timp oarecare Cuvântul lui Dumnezeu și deoarece susține că-l urmează ea este cu mult mai vrednică de pedeapsă decât aceia care au fost ținuiți în nesciință despre Cuvântul lui Dumnezeu; și

acum cu puțin timp înainte de nimicirea „creștinătății” în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cielu! Atotputernic, Iehova triumfe pe martorii săi, reprezentați prin Iona, ca să avertizeze sau să înștiințeze „creștinătatea”. Unul din scopurile principale ale acestui avertisment este să facă posibil celor ce au fost orbiți și au fost ținuiți în nesciință să cunoască calea adevărată, să se așeze de partea lui Dumnezeu și să găsească acolo ocolire. Aceasta este o mare bunătate față de ei. Aceleora care încep să servească pe Domnul le zice: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!” (Matei 5 : 7) Cei ce învață dela Dumnezeu și umblă ascultători cu el se vor bucura prin urmare să aibă o ocazie să ducă oamenilor de bunăvoință mesajul împărăției și astfel să-i înformeze despre îndurarea lui Iehova pentru oamenii de bunăvoință. Întocmai după cum în Ninive s'au aflat „o sută douăzeci de mii de oameni” care au fost cu totul nesciutori, tot așa se află și în ziua de astăzi milioane de oameni în „creștinătate” care se află în nesciință completă din cauza influenței orbitoare pe care o exercitează Diavolul și reprezentanții săi profesioniști ai religiei asupra lor. Este voința lui Dumnezeu ca acești nesciutori să primească o ocazie să dobândească lămurire și să pornească pe calea cea dreaptă înainte ca judecata sa definitivă să fie executată, și prin faptul că le trimite adevărul, el arată față de ei îndurare și bunătate. Darea de seamă arată că Dumnezeu în îndurarea sa s'a gândit și la vite. Așa arată Dumnezeu bunătatea sa chiar și vitelor fără grain și în Ninive au trebuit să postească și acestea.

²⁹ Lui Iona i s'a făcut multă critică nedreaptă și mușcătoare. Insultătorii săi s'au găsit mai cu seamă în rândurile reprezentanților religiei. Nu este însă niciun motiv de a critica pe Iona deoarece noi vedem că Iehova l-a întrebuinta mai cu seamă să preamărească stări ce vor exista între urmașii declarați ai lui Christos Isus. Noi trebuie să ne eugetăm că Iona a fost unul din profeții sfinți ai lui Dumnezeu, și astfel de profeci ca martori credincioși au avut aprobarea sa deoarece stă scris despre ei: „Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aş vrea să vorbesc de Gheleon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci!” (Evrei 11 : 32) Mai departe este scris despre martorii aceștia ai Domnului: „Toți aceștia ... au fost laudați [au primit o mărturie bună: după traducerea Schlachter! pentru credința lor”. Iona a fost un martor pentru Iehova; și acești martori sunt puși ca pilde înaintea ochilor martorilor lui Iehova din timpul modern, prin faptul că le arată calea adevărată pe care trebuie să meargă. — Evrei 12 : 1.

³⁰ Despre Iona nu este scris nimic mai mult și aceasta este încă o dovadă pe lângă aceea că profecia lui Iona este un tablou profetic în care Iona joacă diferite roluri în diferite timpuri; mai departe că Iehova a făcut tabloul spre folosul aceluia cărora le-a dat ocazie să-l cunoască și să-l servească, Iona și corăbierii, peștele, Nimivitenii, și vitele fără grain, ei toți au jucat rolurile lor respective, și tabloul accentuează marea importanță de a cunoaște pe Iehova Dumnezeu și pe înaltul său slujbaş, Christos Isus, și ai asculta cu bucurie. Membrii rămășiței adevărate a lui Dumnezeu, martorii săi pe pământ, iubesc pe „alte oi” ale Domnului, care sunt numite „Ionadabi”, și-i privesc și-i tratează ca tovarăși. (Psalm 122 : 8, 9) Este o plăcere pentru ei a fi mesagerii lui Iehova și a ducă la astfel de oameni de bunăvoință mesajul lui Dumnezeu de îndurare și bunătate: „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesse ființele oamenilor adăpost. Se satură de belșugul Casei Tale, și-i adăpi din șivoul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina”. (Psalm 36 : 7—9) „Ființele

lunătaea Ta pretuieste mai mult decât viața. de aceea buzele mele cântă laudele Tale. Te voi binecuvânta din toată viața mea, și în Numele Tău îmi voi ridica mâinile. Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezuase, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze." Psalm. 63: 2-5

Alin. 37. Arată, a face cea pomului, minunat din partea lui Iehova, ca să-l faci (pe Iona) să-i treacă "mă" a fost o a-l trăsura importantă a tabloului profetic. De ce importantă profetica a fost res-

terea dintr-o dată și disparițiunea grabnică a pomului minunat?
 Alin. 38. Justifică eruzarea cetății Ninive din partea lui Iehova și mustrarea lui Iona pentru că a protestat împotriva acestui lucru. Aplică v. 11 la aceia pe care i-a reprezentat Iona acolo.
 Alin. 39. Arată, dacă este îndreptat și critică pe Iona condamnându-l.
 Alin. 40. De ce importantă este faptul că raportul nu spune nimic mai departe despre Iona. Arată că acest tablou profetic pentru rămasița adevărată a lui Dumnezeu implică este scopul pentru care l-a făcut în îndurarea sa.
 (Revista engleză "Watch Tower" din 15 Februarie 1938)

Înțelegere

"Cu tot ce ai dobândește pricepere" — Proverbele 4: 7

☞ IHOVA accentuaă tot mereu în ita importantă a priceperii sau înțelegerii pentru ciaturile sale care d resc să primească aprobarea sa. Prezentul este un timp foarte primejdios, plin de primejdii pentru cei ce-au încheiat un legământ spre a fi servii Celui Prea Înalt. Nu există niciun motiv bun pentru ce să fie vrănu din servii lui Dumnezeu în necunoștința și spre dumanii săi care-l pândesc pe cale ca să-l nimicească; dar după cât se pare unii sunt în privința aceasta neglijenți, neștiutori, sau amândună. Noi am ajuns punctul culminant al istoriei omului și al vecurii pe pământ a bisericii lui Dumnezeu. Cei ce vor rămănea cu Domnul în aceste zile rele sunt cei chemați și aleși care continuă să se poarte în armonie cu legea, care sunt cu totul credincioși și si păstrează neprihănirea față de Dumnezeu. Față de toți care sunt în organizațiunea Domnului împotriva priceperii nu poate fi accentuată îndeajuns. Se arată a fi important de a atrage din nou atențiunea poporului lui Dumnezeu asupra necesității înțelegerii și de a accentua importanța sa.

☞ *Pricepere* nu înseamnă numai a fi inteligent sau capabil de a pricepe idei și de a rezolva probleme adânci sau chestiuni; ci afară de aceasta înseamnă: a fi prudent și prevăzător spre a putea decideți cu mintea și a alege o cale înțeleaptă, și înaintă de toate a avea o pricepere și apreciație justă a relațiunii creaturii cu atotputernicul Creator. Dacă un om face progres în ce privește lămurirea și cunoștința despre Dumnezeu și scopul său și inima acestui om este sinceră față de Dumnezeu, atunci aprecierea lui se va aprofunda și el va câștiga tot mai multă pricepere. Înainte de a fi discutată necesitatea deosebită a înțelegerii sau priceperii în timpul prezent, a fi de lipsă de a examina mai întâiu câteva scripturi care accentuiază importanța priceperii.

☞ Rămășița lui Iehova care este acum pe pământ are cunoștință deplină despre dovezile biblice abundente că Moise a fost un tip și a preumbrit pe Christos Isus, pe marele profet, și că Izraeliții în călătoria lor dela Sinai spre țara făgăduită au reprezentat pe poporul de legământ al lui Dumnezeu dela care se așteaptă ca și va păzi neprihănirea, și el trebuie să facă aceasta dacă voințe să trăiească. Moise a condus pe Izraeliți aproape până pe malul râului Iordan. Acolo, în Moab, Moise a emunărat din nou înaintea poporului ales al lui Dumnezeu multe lucruri minunate pe care le-a făcut Dumnezeu pentru ei, și le-a înlecat necesitatea de a asculta pe deplin poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu, firește, a știut dinainte că în acel popor de legământ se vor găsi îndărătnicie și nelegiuire, și de aceea le-a atras atențiunea asupra necesității de a avea o înțelegere adevărată și de a exercita credincioșie și aceasta se va arăta în ascultare lor deplină față de poruncile sale. Moise le-a zis: "Izraelcey, în aminte și ascultați. Astăzi, tu te-ai făcut nonșantul Domnului, Dumnezeului tău. Să ascultați de gla-

sul Domnului, Dumnezeului tău, și să împlineți poruncile și legile Lui pe cari ti le dau astăzi." — Deuteronom 27: 9, 10.

☞ Cuvintele acestea se aplică astăzi într-o măsură cu mult mai mare poporului de legământ al lui Dumnezeu. Legământul încheiat în Moab a fost un legământ de credincioșie și a preumbrit legământul pentru împărăția lui Dumnezeu sub Christos Isus care cere dela creștării credincioșie absolută. Dumnezeu este credincios totdeauna, după cum declară Sfânta Scriptură, și cealaltă parte a legământului trebuie să fie deasemenea credincioasă. Cu ocazia judecării templului cei care sunt aprobați primesc această aprobare pentru că "să aducă Domnului daruri în dreptate" și ei sunt primiți în legământul pentru împărăție și trebuie să se dovedească din acest moment cu totul credincioși lui Dumnezeu și să si păstreze neprihănirea sau integritatea dacă voințe să trăiască. Din acest timp rămășița credincioasă trebuie să crească în ce privește înțelegerea, și ea trebuie să stie a aprecia mai pe deplin relațiunea sa adevărată cu Dumnezeu și cu Christos Isus. Toți cei ce se află în acest legământ și biruiesc la urmă prin Christos Isus trebuie să rămână mai departe credincioși legii, ascultători și devotați lui Dumnezeu. Din aceasta urmează în mod necesar că fiecare care este în acest legământ, dar nu rămâne credincios și ascultător, va cădea și va fi nimicit. Nimeni să nu se însele pe sine însuși sau să se lese amăgît de alții să creadă că faptul singur că el este luat în legământul pentru împărăție îi este o garanție sigură că va lua parte la înviere cu Christos Isus și va guverna cu el. Condițiunea preliminară de credincioșie trebuie îndeplinită conștiincios și trebuie observată până la ultimul sfârșit. (Apocalips 2: 10) Aceasta este regula neschimbată în conformitate cu care trebuie judecată întreagă rămășița.

☞ Ionadabii sau mulțimea mare de oameni nu sunt părtași la legământul pentru împărăție, și ei nu vor fi făcuiți o parte a casei regale; dar din cauza legăturii lor cu organizațiunea lui Dumnezeu și având în vedere îngrijirea și scutul pe care li-l dă Domnul, ei se află cel puțin într-un legământ făcut de a fi credincioși lui Dumnezeu și împărăției sale. Ei trebuie să continue să caute dreptate și smerenia, și în măsură în care le crește cunoștința trebuie să le crească și ascultarea. Observați că Dumnezeu a zis prin Moise cuvintele următoare: "Să păziți dar cuvintele legământului acestuia, și să le împliniți, ca să izbutiți în tot ce veți face. Astăzi stați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, voi toți, căpeteniile și minștilor voastre, bătrânii voștri, mai marii oștirii voastre, toți bărbații din Israel, copiii voștri, nevestele voastre, și străinul care este în mijlocul taberii tale, dela ce ce-ți tale leuine, până la cel ce-ți scoate apă." (Dehteronom 29: 9-11) Aceste cuvinte au fost adresate mai cu seama acelora care s'au aflat în legământ și pe care îi

scosese el din Egipt; dar cu ocazia aceasta s'a eugetat și la alții ceace reiese din cuvintele: „Străinul care este în mijlocul taberii tale“. Aceste cuvinte nu s'au referit la aceia care s'au aflat în mod direct în legământ, ci la cei ce caută ocrotire în organizațiunea lui Dumnezeu, care pentru a putea rămânea în favoarea lui Dumnezeu trebuie să stăruiească credincioși pe partea lui Dumnezeu; și această regulă se aplică acum acelorora care s'au refugiat la organizațiunea lui Dumnezeu, și anume „altor oi“ sau Ionodabilor. — Ioan 10 : 16; 2 Impărați 10 : 15.

* Lucrurile care s'au întâmplat lui Israel au fost scrise din vechime spre îndemnul deosebit și spre folosul acelorora „peste cari au venit sfârșiturile veacurilor“. (1 Corinteni 10 : 11) Intrucât noi am ajuns acest timp, aceia la care se referă cele scrise mai dinainte trebuie să fie unii care s'au deosebit de lume și s'au supus Domnului. Izraeliții care au fost poporul de legământ al lui Dumnezeu și cu care a fost încheiat legământul în Moab au preumbrat pe aceia care se află astăzi într'un legământ cu Dumnezeu, care legământ pentru împărăție, cere credincioșie dela ei; în timp ce 'străinul din tabără' a preumbrat pe oamenii de bunăvoință față de Dumnezeu care sunt cunoscuți ca Ionadabi și care vor forma pe mulțimea mare de oameni. (Apocalips 7 : 9, 10) Aceștia au găsit refugiu în tabăra sau organizațiunea Domnului după ce au fugit din organizațiunea lui Satan, și ei sunt priviți acum în tabără sau organizațiune ca străini din cauză că nu se află în mod direct în legământ. Ei sunt datori să fie credincioși dacă voiesc să se bucare mai departe de favoarea lui Dumnezeu. Lor le zice acum Iehova: „Căutați dreptatea, căutați smerenia!“; și nimeni nu poate împlini această poruncă fără a studia neîncetat Cuvântul lui Dumnezeu și a lucra în conformitate cu el și a fi credincios lui Dumnezeu și organizațiunii sale. Relațiunea lor cu Dumnezeu este cea a protejaților Dumnezeului Celui Atotputernic a cărui putere este nemărginită și se exercitează în favorul acelorora a căror inimă sunt perfecte față de el. Scripturile privitoare la pricepere sunt prin urmare de o importanță deosebită în timpul prezent atât pentru rămășița cât și pentru Ionadabi, și din acest motiv se vor examina aici astfel de texte biblice pentruca atât rămășița cât și Ionadabi să poată aprecia mai bine relațiunea lor cu Dumnezeu și întrebările.

* Darea de seamă biblică arată că între Izraeliți sub conducerea lui Moise s'a iscat ceartă, și că Izraeliții care n'au fost înțelepți și n'au avut pricepere, n'au plăcut Domnului și că lor nu le-a fost permis să rămână în posturi importante între poporul său organizat. Din porunca lui Iehova a zis Moise prin urmare copiilor lui Israel: „Cum aș putea să port eu singur pînă voastre, povara voastră și certurile voastre? Luați din semințiile voastre niște bărbați înțelepți, pricepuți și cunoscute, și-i voi pune în fruntea voastră.“ — Deuteronom 1 : 12, 13.

* Aceasta este după cât se pare regula fixă a Domnului nu permite acelorora care se pun la ceartă să ocupe poziții importante între poporul său și în organizațiunea sa. Cineva poate fi pus într'un post de răspundere și-l poate păstra un timp oarecare; dar dacă el, disprețuind sfatul Sfintei Scripturi, urmează un curs neînțelept nu va rămânea în acest post.

* Dumnezeu a ales pe Izraeliți și i-a făcut o națiune strict deosebită de toate popoarele celelalte; însă numai puține persoane din națiunea aceea au rămas credincioase până la sfârșit și au primit favoarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a ales pe urmașii adevărați ai lui Christos Isus ca poporul său, i-a adus într'un legământ pentru împărăție și i-a făcut „un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui“, pe care l-a ales pentru un anumit scop. (1 Petru 2 : 9, 10) Din regula sa fixă reiese cu siguranță că numai aceia care ascultă în mod credincios de poruncile lui Dumnezeu vor rămânea în această națiune sfântă și vor trăi. Din acest motiv a zis Iehova Izraeliților — și cuvintele sale au o importanță și mai mare pentru rămășița care trăiește astăzi pe pământ —: „Iată, v'am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în

țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți, să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, cari vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!... Numai, ia seama asupra ta, și veghează cu luara aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe cari ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi.“ (Deuteronom 4 : 5, 6, 9) Așa accentuiază Domnul ce important este ca poporul său să-și țină totdeauna înaintea ochilor ceace cere Domnul dela el. În urma memoriei slabe și a organismului slab al omului pe care l-a moștenit așa prin ereditate, el are lipsă de un studiu continuu și o sârguință continuă spre a putea urma regula dreaptă. Izraeliții care s'au abătut dela Domnul n'au avut pricepere: „Ei sânt un neam care și-a pierdut bunul simț, și nu-i pricepere în ei.“ (Deuteronom 32 : 28) Ei n'au avut apreciere pentru legătura lor cu Dumnezeu. Din motive cu mult mai puternice este acum de lipsă ca toți cei ce vreau să trăiască să aibă pricepere, adică ca ei să înțeleagă și să aprecieze relațiunea lor adevărată cu Creatorul lor.

Relațiunea

* Iehova Dumnezeu este Creatorul, omul este creatura; și aceasta este adevărat cu privire la creatura nouă în Christos Isus. (2 Corinteni 5 : 17) Creatura atarnă cu totul de Creator fiindcă numai dela el poate primi viață, binecuvântare și fericire. Creatura omenească începe să devină cuminte când se teme de Creator, după cum stă scris: „Frica Domnului este începutul științei; dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura.“ (Proverbele 1 : 7) „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; și cunoștința Celui Sfânt, este priceperea.“ (Proverbele 9 : 10) „Frica Domnului este începutul înțelepciunii; toți cei ce o păzesc, au o minte sănătoasă, și slava Lui ține în vece.“ — Psalm 111 : 10.

* Creatura care începe să primească înțelegere sau pricepere, nu numai că are respect profund pentru Creator, ci stă în teamă și frică sfântă înaintea puterii sale nemărginite, dreptatea sa completă, înțelepciunea sa perfectă și iubirea sa nesfârșită. Ea vede că existența sa pe mai departe atarnă de faptul că se face plăcută Domnului. Ea recunoaște că în sine însuși nu are putere și că nu poate fi comparată în niciun înțeles cu marele Creator. În această dispoziție sufletească creatura începe să câștige puțină pricepere și înțelepciune. Dacă are dorința sinceră să-și sporească priceperea, atunci va căuta să se lase condusă de voința perfectă a atotputernicului Creator. Creatura află despre imperfecțiunile sale moștenite și despre starea sa păcătoasă, și de aceea dorește să se însănătoșeze și să învețe să cunoască pe Creator. Din cauza acestei stări de inimă sau de minte drepte a creaturii Dumnezeu o atrage la Christos Isus, și omul află că Dumnezeu a trimis pe marele și prea iubitul său Fiu Isus în lume pentru a fi Răscumpărătorul lumii, și el învață că niciun om nu poate veni la Dumnezeu numai prin Christos Isus. (Ioan 14 : 6) El învață că trebuie să fie supus cu totul voinței Creatorului; el crede că există un Dumnezeu care răsplătește pe aceia care-l caută cu râvnă și-l servește în modul prescrip de el; și el crede că Isus Christos este Răscumpărătorul și Mântuitorul oamenilor care exercitează credința în meritul jertfei sale, omul vede necesitatea să se supună ascultător voinței lui Dumnezeu, El se neagă pe sine însuși, și cu pricepere și bucurie alege calea pe care trebuie să pășească toate creaturile euminti; adică: el declară că consimte de bunăvoie să facă voința lui Dumnezeu. El află că Diavolul este cel rău, potrivnicul lui Dumnezeu și marele dușman al tuturor oamenilor care caută să-i întoarcă dela Dumnezeu și să-i nimicească, și de aceea fuge creatura de Diavolul și caută prin Christos Isus ocrotire în organizațiunea lui Dumnezeu. După ce a încheiat un legământ sau a consimțit să facă voia lui Dumnezeu, relațiunea sa cu Dumnezeu, după ce a ajuns la punctul acesta, se schimbă.

Tată și copil

¹² Dumnezeu primește pe om și-i întinde harul său când omul a manifestat credință și s'a declarat de acord cu aceea de a fi ascultător față de voința lui Dumnezeu. El justifică pe om pentruca cel justificat în felul acesta să facă pasul următor, adică să calce pe urmele omului perfect Christos Isus. Justificarea acordată omului îi dăruie dreptul să trăiască ca om, dar el renunță la acest drept în ascultare față de voința lui Dumnezeu. Este voința lui Dumnezeu ca o astfel de creatură să fie chemată la chemarea cea înaltă, și din acest motiv este voința lui ca ea să moară împreună cu Christos Isus. Dumnezeu naște apoi pe creatură ca copil al său și o recunoaște de copil, și astfel Dumnezeu devine Tatăl ei, adică dătorul de viață al creaturii care a consimțit pe deplin să fie supusă voinței lui Dumnezeu. Dumnezeu naște pe această persoană, ceea ce înseamnă că el o recunoaște ca fiind a sa, și aceasta se întâmplă conform voinței sale: „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de părgă a făpturilor Lui.” (Iacób 1:18) „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie.” — 1 Petru 1:3.

¹³ Botezul în apă al omului este o mărturie simbolică că el a consimțit să fie supus cu totul și fără rezervă voinței lui Dumnezeu. Pentruca să poată trăi vecinic cu Christos Isus trebuie să fie botezat în moartea lui Christos. (Romani 6:3-8) Dumnezeu botează creatura în moartea lui Christos, și acum ea trebuie să moară o moarte de jertfă (cum a murit-o omul Christos Isus) dacă vrea să trăiască cu Christos și să domnească cu el. (2 Timotei 2:11, 12) După ce a fost născută și recunoscută ca fiu al lui Dumnezeu, ea este o creatură nouă în Christos Isus: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s'au dus; iată că toate lucrurile s'au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17) Relațiunea care există acum este cea de Tată și copil. Creatura se află acum în familia lui Dumnezeu sub Christos Isus, capul ei; ea a părăsit toate lucrurile pământului, și speranța ei este îndreptată exclusiv asupra lucrurilor cerești. (Coloseni 3:2) Dreptul ei de a trăi ca creatură omenească s'a stins, și de aceea este scris despre născuții: „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Coloseni 3:3, 4) De aci înainte creatura dacă trăiește trebuie să trăiască ca parte a familiei lui Dumnezeu sub Christos.

Scop

¹⁴ Mulți au crezut mult timp că scopul pe care-l urmărește Iehova prin faptul că naște fii și-i încorporează în Christos este de a mântui oameni și a-i lua în cer. Aceasta însă nu este scopul său. E drept că mântuire și viață în cer se va da celor credincioși, totuși mântuirea omului este subordonată scopului adevărat și principal al lui Dumnezeu. Scopul mare și primar al lui Iehova este justificarea numelui său și curățirea lui de ocară care a fost îngrăunțită pe el prin rebelul original, Diavolul. Dumnezeu a numit pe Christos Isus în înaltul oficiu al Justificatorului. El a trimis pe Isus în lume ca să transmită mesajul lui Dumnezeu al adevărului cu privire la scopul său, și el a numit și a uns pe Isus Rege al lumii pentruca lumea să fie guvernată la timpul rânduit în dreptate și toți cei ascultători să trăiască sub această stăpânire. Din acest motiv a răspuns Isus la întrebarea ce i s'a pus: „Eu sunt împărat. Eu pentru aceasta M'am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” — Ioan 18:37.

¹⁵ Din aceasta urmează prin urmare că fiecare persoană pe care o aduce Domnul în familia sa sub Christos trebuie să audă glasul lui Christos Isus și să asculte de el și așa trebuie să se poarte cum s'a purtat Christos Isus; totdeauna adevărat și credincios față de Dumnezeu și păstrându-și neprihănirea față de el. Cei ce sunt în

Christos Isus trebuie să facă prin urmare ce face Isus, deoarece ei sunt chemați să-l urmeze oriunde îi conduce. Ei au fost aleși dintre oameni și au fost făcuți creaturi noi în Christos Isus din pricina numelui lui Dumnezeu pentruca ei să mărturisească pentru numele și scopul său. Din acest motiv zice apostolul despre cei ce sunt în Christos Isus: „Voi însă sânteiți o seminție aleasă, o preție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui [pentru un scop; după traducerea engleză Diaglott], ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v'a chemat din întunecarea la lumina Sa minunată.” — 1 Petru 2:9.

Uns

¹⁶ Cei aleși în felul acesta pentru scopul legat cu numele lui Iehova sunt chemați la chemarea cerească și sunt aleși și unși la timpul rânduit. Aceasta înseamnă: ei sunt însărcinați să îndeplinească anumite datorii desemnate în mod hotărât, și între acestea este și datoria de a fi martori pentru Iehova Dumnezeu; deoarece ei au primit de la Iehova Dumnezeu însărcinarea și împuternicirea ca să-l reprezinte, să vorbească în numele său și să transmită mesajul său. Despre cei ce sunt primiți astfel în Christos stă scris: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M'a uns să aduc vești bune celor nenorociți; El M'a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbuire a Dumnezeului nostru; să măngâi pe toți cei întristați.” — Isaia 61:1, 2.

¹⁷ Relațiunea care există acum este relațiunea ce există între Tată și fiu și între stăpân și serv. Iehova Dumnezeu este marele stăpân și creatura este servul. Christos însuși este servul ales (Isaia 42:1), și membrii trupului său sunt servii lui Dumnezeu și ai lui Christos. Cum poate și cineva dacă aparține la această familie a lui Dumnezeu sau nu? Sfânta Scriptură răspunde: „Insuși duhul adevărește împreună cu duhul nostru că sântem copii ai lui Dumnezeu, și, dacă sântem copii, sântem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” — Romani 8:16, 17.

¹⁸ Nici-o parte a acestui text nu-i permis să fie trecută cu vederea, și condițiunea menționată în el în mod deosebit este: „Dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El”. După ce cineva a auzit Cuvântul lui Dumnezeu și a exercitat credință în Dumnezeu și în Christos, numai atunci a început această cale. Acum trebuie să se întrebe creatura însăși, adică să se cerceteze pe sine spre a vedea dacă este într'adevăr în credință: „Supusu-m'am eu în mod ascultător voinței divine? Urmat-am chemarea cerească sau înalta chemare? Devotatu-am eu totul și fără rezervă lui Dumnezeu și îndreptat-am speranțele și inclinațiunile mele asupra lucrurilor cerești și nu asupra pământului? Luat-am bucuria asupra mea ocară care a dezonorat pe Dumnezeu și pe Christos Isus, și fac eu aceasta mai departe cu bucurie? Voiesc eu să umblu cu Christos Isus și să sufăr cu el, așa cum a suferit el din cauza dreptății? Am eu râvnă pentru Domnul și casa sa, și țin eu pe deplin făgăduința mea de consacrare?” În felul acesta se cercetează cineva în lumina Sfintei Scripturi și conchide din mărturia spiritului dacă este un copil al Domnului sau nu. Cei chemați, aleși și credincioși sunt cei ce vor fi vecinic cu Christos în slavă. Nu este de ajuns că o persoană poartă în gură numele Domnului și-l cheamă. De la venirea Domnului Isus în templu cei ce sunt în Christos Isus și care au fost aprobați au fost strânsi la el, și cunoștința lor despre Dumnezeu și scopurile sale a fost înmulțită foarte mult din cauza luminii care luminează în fața lui Christos Isus și se răsfrânge asupra cetei templului. Acești aprobați în templu au fost trimiși în ascultare față de porunca Domnului, și ei trebuie să îndeplinească această poruncă de a fi martori pentru Iehova și de a vesti adevărul privitor la împărăția sa.

„Mază de întrebările de mai sus creatura să se cerceze mai departe: „Mă supun eu ascultător voinței și ordinului Domnului, prin faptul că vest-e cu bucurie în numele său vestea buna a împărăției și fac cunoscut în public ceea ce am învățat în locul ascuns?” Dacă cineva poate răspunde la toate întrebările acestea afirmativ, atunci poate și să aprecieze faptul că el este un copil al lui Dumnezeu, al Tatălui său, și că Christos Isus este fratele său mai mare și Domnul său; și toate aceste persoane trebuie să poată răspunde cu da la întrebările acestea și trebuie să rămână credincioși pe această cale dacă voiesc să fie primiți vrodată de tot în împărăție.

„Alte oi”

20 Sfânta Scriptură dovedește că după venirea Domnului Isus în templul lui Iehova și strângerea la sine a celor care se află în acel timp pe calea spre împărăție, Domnul începe să strângă pe „alte oi” la sine. Aceste „alte oi” sunt oamenii care aud Cuvântul lui Dumnezeu și cred în el. Ei dovedesc prin fapte credința lor în Dumnezeu și în Christos Isus ca Răscumppărătorul omului. Ei au o dorință onestă și sinceră să cunoască voința și scopul lui Iehova. Ei recunosc pe Diavolul ca dușmanul lui Dumnezeu și dușmanul lor propriu, și că ei au fost supuși organizației Diavolului. Ei își schimbă modul de purtare sau procedare prin faptul că cred în Dumnezeu și în Christos Isus, fug din organizația lui Satan și caută adăpost în organizația lui Dumnezeu sub Christos. Ei încep să crească în cunoștință și să vadă ce necesar este să asculte poruncile lui Dumnezeu și să caute dreptatea și smerenia. Ei cercetează Cuvântul lui Dumnezeu și caută să afle voința lui și să o facă. Ei se străluiesc cum pot mai bine să se dovedească credincioși lui Dumnezeu și Christos, Răscumppărătorul omului. Ei văd că Dumnezeu a făcut pregătiri cu oamenii credincioși să poată locui vecinic pe pământ. Speranța lor este îndreptată spre ceea ce le fie permis să trăiască vecinic pe pământ. Ei au găsit adăpost în cetatea sau organizația lui Dumnezeu, și acolo văd că ei trebuie să rămână în ea și să se supună în mod ascultător ordinului lui Dumnezeu până când creaturile spirituale unse ale lui Iehova vor fi completate și glorificate. Ei înșiși nu mor moartea de jertfă cu Christos Isus. Speranța lor este viața pe pământ cu poporul lui Dumnezeu. Ei sunt reprezentați îmbrăcați cu haine albe, ceea ce li face cunoscuți ca unii care și-au arătat credința în sângele vărsat al lui Christos Isus ca marele pret de răscumppărare și s-au așezat de partea lui Dumnezeu și a împărăției sale. — Apocalips 7 : 9—15.

21 Justificarea sau dreptul de a trăi nu li s-a dat încă, dar li se va acorda la timpul rânduit prin Christos Isus dacă se dovedesc credincioși și și păzesc neprihănirea. Aceștia sunt cei descriși în Cuvântul lui Dumnezeu ca „alte oi”, care formează mulțimea mare de oameni. Membrii mulțimii mari de oameni stau cu Domnul Christos Isus într-o relație de supuși, și Dumnezeu le va dărui viață vecinică prin Christos Isus dacă corespond cerințelor sale. Viața lor va fi pe pământ în fericire perfectă, și ei vor proslăvi pe Dumnezeu. Așa arată Sfânta Scriptură limpele deosebirea între două clase, cea cercetată și cea pământesească, și relația fiecăreia cu Dumnezeu Cel Atotputernic și cu Christos Isus.

Cerinte

22 Dela toate creaturile pe care le aprobă Dumnezeu cere credință și ascultare, după cum este scris: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul dela tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” (Mica 6 : 8) Toți prin urmare care doresc să fie aprobați de Dumnezeu trebuie să facă tuturor celorlalți dreptate. Ei trebuie să iubească mila sau îndurarea, și când se dă ocazie trebuie să arate această îndurare față de alții. Ei trebuie să se ferescă de tot ce aparține răutății, și în loc să disprețuiască drepturile și privilegiile altora, caută să facă bine tuturor, după cum se prezintă ocazia. Ei trebuie să umbli

ascultători cu Dumnezeu, așa după cum a prescrie el că trebuie să umbli; deoarece această cale este arătată în Cuvântul său, și de aceea stă scris pentru unii ca aceștia: „Cuvântul Tau este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea”. (Psalm 119 : 105) Dumnezeuul tuturor acestora trebuie să fie Iehova singur, și tuturor acestora Dumnezeu le-a dărui marele privilegiu să-l cunoască și să afle despre îngrijirile sale prin Christos Isus și să știe că această îngrijire este viață. (Ioan 17 : 3) Lucrul cel mai puțin pe care-l poate face o creatură este să asculte poruncile lui Dumnezeu după cele mai bune puteri. Tutoor acestora le zice Domnul Isus: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult.” (Luca 12 : 48) Dumnezeu este marele dăruitor; creatura este primitoarea binefacerilor, și Dumnezeu cere dela aceștia ca ei să îndeplinească ce le-a poruncit Domnul Dumnezeu să facă.

23 Porunca lui Dumnezeu cea dintâiu și cea mai mare adresată tuturor creaturilor este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot euzetul tău.” (Matei 22 : 37, 38) Acesta însemnează că nimeni nu-i permis să și împărtească iubirea sa între Dumnezeu și o creatură oarecare. Creatura trebuie să se consacreze în mod dezinteresat Dumnezeului Celui Atotputernic, lăsând laoparte pe toți ceilalți. Ea nu-i permis să aibă un alt dumezeu. Ea nu-i permis să facă un compromis prin faptul că servește un timp oarecare pe Dumnezeu iar într-un alt timp încearcă să servească și să placă la vreun dușman al lui Dumnezeu. Apoi Domnul zice: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Matei 22 : 39) Aceasta însemnează că omul trebuie să recunoască că drepturile și privilegiile altor creaturi sunt de aceeași valoare ca ale sale, și de aceea dorește să facă altora ceea ce așteaptă bucuros el însuși dela alții, și lucrează în mod corespuuzător. El se pune cu alții pe aceeași treaptă și nu pretinde nimic—pentru sine decât ceea ce este dispus el însuși să deie altora. „In aceste două porunci”, zice Domnul Isus, „se cuprind totă Legea și Profeții.” (Versetul 40) Aceste cerințe sunt impuse tuturor creaturilor pe care le aprobă Domnul.

Rămășiță

24 Tot ce s-a spus mai sus se cere dela rămășiță, la, încă și mai mult. Legătura ce unește pe membrii rămășiței care trăiesc acuma pe pământ cu Dumnezeu și Christos Isus cere dela ei ca să fie veghetori și să și câștige înțelegere sau pricepere și astfel să știe să aprecieze legătura lor cu Dumnezeu și cu Christos Isus. Ei trebuie să aibă o apreciere pentru ceea ce fiind ei unși Domnului sunt reprezentanții oficiali ai lui Dumnezeu și ai lui Christos pe pământ. Rămășiței i s-a încredințat marele privilegiu să transmită mărturia lui Isus Christos în ascultare față de poruncile lui Dumnezeu, și dacă cineva voiesc să aparțină mai departe rămășiței trebuie să asculte în mod credincios de poruncile lui Dumnezeu și astfel să și dovedească iubirea pentru Dumnezeu și Christos. Din acest motiv zice Domnul Isus acestora: „Cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult.” (Luca 12 : 48) Ca ambasadorii sau trimișii lui Christos și servii lui Dumnezeu pe pământ, membrilor rămășiței li s-a încredințat mult, și spre a primi aprobarea lui Dumnezeu și a și păstra neprihănirea față de el trebuie să i deie socoteală deplină despre administrarea lor, în armonie cu poruncile sale, și motivul faptelor lor trebuie să fie iubire sau dezinteresare. Toți aceștia ascultă de poruncile lui Dumnezeu, și pentru ei este o plăcere să facă aceasta.

Pricepere

25 Pentru aceștia textul următor este de o importanță mai mare decât pentru oricine altcineva: „Cu tot ce ai, dobândește priceperea (sau înțelegerea)”. A câștiga pricepere este de cea mai mare importanță pentru rămășiță. Ea trebuie să aibă o apreciere adevărată pentru legătura sa cu Dumnezeu și Christos Isus. Dacă cineva

din cei ce-au fost chemați în feul acesta și au fost aduși în familia lui Dumnezeu devine vanitos și-și închipue că este înțelept, atunci este fără minte, fără pricepere. „Cine umblă după lucruri de nimic este fără minte.“ (Proverbele 12:11) El trebuie să țină totdeauna în minte că Iehova este Cel Prea Înalt și că creatura este servul dela care Dumnezeu cere ascultare deplină. De aceea el trebuie să aibă simțiri cumpătate despre sine și să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine. (Romani 12:3) El nu-i permis să umble după lauda oamenilor sau să caute să placă oamenilor, ci trebuie să caute todeauna să placă Domnului Dumnezeu și să aibă aprobarea sa. „Nu... ca și cum ai vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Iristos, cari fac din inimă voia lui Dumnezeu.“ (Efeseni 6:6) „Robilor, ascultați în toate lucrurile pe stăpânii voștri pământestii; nu numai când sănteți sub ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, ca unii cari vă temeți de Domnul.“ (Coloseni 3:22) Există unii care susțin a aparține râmășitei dar care caută vază înaintea oamenilor pentruca să fie lăudați și preamăriți de ei. Plata lor imediată — și singura plată ce o primesc — este aprobarea oamenilor, însă nu aprobarea lui Dumnezeu. Isus zice că ceea ce este înaltă între oameni este o uriciune înaintea lui Dumnezeu. — Luca 16:15.

* Este datoria membrilor râmășitei să deie ajutor și mângâiere, mai cu seamă „altor oi“ sau Ionadabililor prin faptul că le ajută să câștige o cunoștință și apreciere a scopului lui Dumnezeu. (Ezechiel 9:4) Aceste „alte oi“ au venit în familia sau organizațiunea Domnului și ele nu-i permis să fie împinse laoparte sau date afară sau tratate disprețuitor, ci trebuiesc întâmpinate cu blândete spre a le fi de ajutor. Din timp în timp se raportează că unii care susțin că fac parte din râmășița însă manifestă mai departe între poporul organizat al lui Dumnezeu spiritul „bătrânilor aleși“, oprese într'adevăr vestirea adevărului și apasă pe Ionadabi. Astfel de oameni n-au pricepere și pentru ei este foarte important să-și câștige pricepere, și aceasta în grabă. Cineva care susține că aparține râmășitei pune întreba-rea: „Pot Ionadabi să pregătească și să prezinte într'o adunare de serviciu lucruri prin care se împotrivesc fraților râmășiței care sunt împiedecați din cauză de boală sau din alte motive să ieie parte la acea adunare?“ Deși această întrebare nu atinge alte amănunte totuși pare că exprimă mai mult decât este scris în ea. Întrucât comitetul de serviciu găsește că este imposibil să fie prezent la o adunare fixată după regulă, și alți membri ai grupului cereștează această adunare, atunci membrii comitetului care nu pot fi prezenti să încunoștințeze pe ceilalți vizitatori ai adunării despre programul ce trebuie executat. Dacă aceștia din urmă nu primesc astfel de instrucțiuni și numai Ionadabi sunt prezenti, atunci este cu totul în regulă și just că astfel de Ionadabi pun la punct un program de studii sau de lucru și-l aduc la îndeplinire. Desigur că studiiu Cuvântului și serviciul în ascultare față de poruncile sale nu-i permis să sufere din pricina absenței persoanelor care eugată ca ele aparțin râmășitei sau care aparțin într'adevăr râmășitei. Se arată că câteodată cineva eugată că el aparține râmășitei deși în realitate nu-i aparține. De asemenea se arată că unii care sunt priviți ca Ionadabi manifestă cu mult mai mult spiritul și zelul Domnului decât alții care susțin că aparțin râmășitei.

* Să presupunem că Ionadabi formează majoritatea vizitatorilor adunării, ce atitudine trebuie să ieie ei în acest caz? Pentru a lucra drept nu-i de lipsă a privi numai decât la număr. Cei din râmășița vor arăta spiritul Domnului și acesta este totdeauna deziinteresare. Ei se vor abține cu totul dela aceea să facă pe stăpânii peste alții, fie că aceștia aparțin râmășitei sau Ionadabililor. Cei ce au spiritul Domnului nu vor avea pretenția că ei sunt extrem de înțelepți și importanți. Ei vor arăta blândete față de Ionadabi și se vor eugeta la aceea că Domnul are în mână frânele organizațiunii sale, și că toți care susțin că iubesc pe Domnul trebuie să asculte

instrucțiunile ce vin prin organizațiunea sa. Domnul a împus râmășitei datoria să ieie conducerea, și când sunt prezenti membri de ai râmășitei, toți participanții la adunare vor recunoaște că este datoria râmășitei să porceadeze în feul acesta; dar nimeni din râmășița să nu îndrăznească să facă pe domnul sau stăpânul, să ghiontuiescă și să imbrâncească pe oi, și să încerce să stăpânească peste ei într'un mod arbitrar și strict. Este datoria râmășitei să se îngrijească ca instrucțiunile privilegiate la organizațiune să fie executate; și este privilegiul Ionadabililor să ieie parte la serviciu pentru Dumnezeu. Din acest motiv membrii râmășitei sau unșii să ieie în primire conducerea și Ionadabi să meargă cu ei, și ei să se lese conduși de spiritul deziinteresării și al devotamentului deplin față de Domnul. Toți aceștia să arate iubirea lor pentru Dumnezeu și să împlinescă pe deplin poruncile sale de a onora numele său și de a face lucrarea sa. Christos Isus este mai marele Iehu și el conduce carul. Cel ce se ține pe sine în biserică sau adunare că este un bătrân nu conduce carul. El este de asemenea un serv. și toți ceilalți care iubesc pe Domnul vor umbla cu cei ce arată spiritul Domnului, și este privilegiul tuturor acestora să urmeze instrucțiunile organizațiunii. Domnul a împus serviciilor săi unșii datoria și obligația să ieie conducerea în ceea ce privește serviciul, și dacă i s'a împărțit cuiva această datorie, el o va îndeplini cu blândete și smerenie și se va lăsa condus înainte de toate de deziinteresare. Dacă procedeză în feul acesta, atunci el va fi o pildă bună pentru turma lui Dumnezeu, și alții se vor bucura să meargă pe aceeaș cale.

* Este privilegiul „altor oi“ să găsească adăpost în Domnul și în organizațiunea sa, și după aceea toți, râmășița și Ionadabi, să luereze în armonie și pace deplină. Ionadabi sau „alte oi“ vor înțelege că Domnul a aranjat lucrurile că biserică are conducerea cu ocazia executării regulilor sale. El a instruit pe cei ce au răspunderea cine trebuie să voteze. Nimeni să nu dorească să voteze numai ca să-și satisfacă o dorință personală de a ajuta unei anumite persoane să ajungă într'o poziție de răspundere sau pentruca să se aducă pe sine însuși în acea pozițiune. Totul să se facă în ordine și spre onoarea lui Dumnezeu. Dacă se observă porunca de a iubi pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta și pe fratele tău ca pe tine însuși, atunci nu vor exista greutăți. Dacă cineva din râmășița devine încăpăținat și se înaltă pe sine însuși și se aruncă cu mânie peste Ionadabi sau alții, atunci are puțină pricepere. Dar dacă este bun, plin de atenții și încet la mânie și se ferește de certe, atunci arată că are pricepere: „Cine este încet la mânie are multă pricepere, dar cine se aprinde iute, face multe prostii.“ (Proverbele 14:29) „Înțelepciunea este un izvor de viață pentru cine o are; dar pedeapsa nebunilor este nebunia lor. Cuvintele prietenoase sânt ca un fagur de miere, dulci pentru suflet, și sănătoase pentru oase.“ — Proverbele 16:22, 24.

* Cei ce eugată că ei aparțin râmășitei dar disprețuiesc învățăturile Domnului urmează o cale fatală: „Omul care se abate dela calea înțelepciunii, se va odihni în adunarea celor morți.“ (Proverbele 21:16) Dacă membri de ai râmășitei încearcă să imbrâncească pe alții, atunci dau prin aceasta un exemplu foarte rău. Dacă se alfă printre ei unii din Ionadabi care încearcă să-și asume o pozițiune ce nu li se cuvine, atunci acești Ionadabi să fie instruiți în Sfânta Scriptură, și anume aceasta: să se facă într'un mod amical, și dacă cineva are spiritul drept, atunci va fi suferit, adică va voi să se lese să fie învățat și să umble în dreptate. Dar dacă descopere un spirit contrar, atunci să i se arate că purtarea sa nu este deloc în armonie cu voința Domnului.

Studă

* Sfada între poporul lui Dumnezeu arată că cei ce se sfădesc n-au pricepere. Afară de aceasta ea arată o lipsă de apreciere a legăturii ce există între creatură și Dumnezeu. Din timp în timp se iscă ceartă în unele

grupuri ale acelorora, care declară că aparțin rămășiței. Aceasta este cu totul contrar Sfintei Scripturi și prin urmare foarte greșit. Nu se poate isca ceartă sau conflict numai dacă unul sau mai mulți au făcut o greșală. De multe ori se întâmplă că amândouă părțile care se ceartă au lucrat greșit. Dacă persoane care declară a fi servi ai Domnului Dumnezeu și a aparține rămășiței unse se pun la ceartă, atunci vor pierde cu siguranță favoarea lui Dumnezeu, cum este spus în Galateni 5: 15. „Prin înțelepciune se înalță o casă, și prin pricepere se întărește.” (Proverbele 24:3) Înțelepciunea se manifestă așa dar acolo unde este înțelegere și unde calea aleasă este în armonie cu poruncile lui Dumnezeu. Cei ce au înțelepciune de sus știu să aprecieze legătura lor cu Dumnezeu și Christos. Ei se tem de Dumnezeu și locuiesc în pace împreună și cântă să fie în armonie laolaltă și să steie umăr la umăr, luptând de partea Domnului și împotriva dușmanului comun. „Purtați-vă într'un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentruca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămânea departe de voi, să auz despre voi că rămâneți tari în acelaș duh, și că luptați cu un suflet pentru credința Evanghelică, fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici: lucrul acesta este pentru ei o dovadă de perzare, și de mântuirea voastră, și aceasta dela Dumnezeu.” — Filipeni 1: 27, 28:

Indărătnicie

Unii care cugetă că ei aparțin rămășiței în organizațiunea Domnului și care ocupă importante posturi de serviciu între poporul lui Dumnezeu, par a fi hotărâți să exerciteze voința lor proprie într'un chip cu totul egoist. Unii se tem că ar putea să apară în ochii altora mai puțin importanți decât cum sunt în realitate. La aceasta se potrivește următorul caz: Societatea pune la punct o anumită metodă pentru facerea lucrului de mărturie și trimite aceste instrucțiuni la diferitele grupuri ale poporului lui Dumnezeu. Se fac anumite pregătiri spre a îndeplini o lucrare cu gramofonul, și toți martorii de pe întreg pământul sunt rugați să lucreze laolaltă în acelaș chip. Comitetul de serviciu al grupului primește această comunicare cu privire la metoda ce trebuie aleasă, dar el hotărăște, că ordinul primit nu se va lua în seamă și lucrul se va face după ideile proprii sau voința proprie. El de aceea refuză să se conformeze instrucțiunilor organizațiunii, fiindcă altfel anumite persoane n'ar putea străluci în ochii altora. Persoanele care doresc lucrul să strălucească stăruiesc ca să transmită personal un mesaj. Unde este greutatea? Acestor indărătnicie le lipsește înțelegerea. Ei nu recunosc că Domnul conduce lucrul său, că Domnul Isus în templu face toate lucrurile în felul său bun, că el transmite unșilor săi instruirea necesară, și că dacă instrucțiunile trimise nu sunt juste, Domnul poartă răsplinderea prin urmare și nu comitetul de serviciu local. Este oare greșit când cineva lucrează indărătnic și independent? Da, în ce privește lucrul Domnului, aceasta este greșit. În organizațiunea lui Dumnezeu trebuie lucrat în armonie cu ceilalți. Fiecare care iubește pe Domnul într'adevăr nu numai că dorește să facă voința lui Dumnezeu, ci lucrul acesta este pentru el o plăcere: el numai de aceea are lipsă să se asigure că este voia Domnului, și apoi o face. Pe când o persoană egoistă care se ține pe sine importantă cugetă că trebuie să urmeze calea sa proprie egoistă; și aceasta descoperă lipsa ei de pricepere și că ea pune părerea ei personală peste instrucțiunile primite, dela organizațiunea Domnului. O astfel de persoană nu recunoaște ceea ce a zis Domnul întregului său popor: „Incredete în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” — Proverbele 3:5, 6.

Cine are o dorință sinceră să urmeze acest sfat al Domnului, se roagă cînsit și sincer ca Dumnezeu să-i ajute să facă voia lui. El nu dorește să lucreze în mod egoist sau prezumpțios. Dorința lui este îndreptată numai spre aceea de a face voia Domnului, deoarece el recunoaște că Domnul are o organizațiune și el învață pe

poporul său în felul său propriu. Comitetul de serviciu al unui grup ar trebui să fie gata cu bucurie de a îndeplini instrucțiunile organizațiunii așa cum sunt date. Cineva trebuie să conceapă metoda de lucru și să trimită instrucțiunile cu privire la aceasta. Acest departament al organizațiunii Domnului depe pământ îndeplinește datoria ce i s'a împărțit de Domnul și este răspunzător față de Domnul, și desigur Domnul nu are decât o singură metodă nu diferite metode. Dacă se face o greșală Domnul o va îndrepta, și această datorie a îndreptării nu va fi lăsată în seama unui comitet de serviciu local. Firește, că dacă cineva observă că ceva nu se face bine sau ceva pare a nu fi în ordine sau nu se face în modul cel mai bun, atunci are privilegiul să atragă atențiunea celuiia care trimite instrucțiunile asupra acestui lucru și să propie o metodă mai bună care ar putea fi aplicată: dar nu este dreptul vreunui comitet de serviciu să disprețuiască instrucțiunile primite, și apoi să încerce să pună în aplicațiune ideile sale proprii care sunt contrare acestora. O astfel de procedare va provoca cu siguranță confuziune și ceartă, deoarece mulți vor voi să se conformeze instrucțiunilor și vor stărui asupra acestui lucru, și încăpăținării și semeții care urmează alt curs vor pricinui sfadă. În fiecare grup unde se manifestă „spiritul hătrânilor aleși” se iscă totdeauna ceartă.

Cei ce arată „spiritul bătrânilor aleși” par a conchide că ei sunt domnii și stăpânii peste ceilalți din grup, și ei manifestă o dorință ambițioasă să-și arate autoritatea. În aceasta ei lucrează cu totul greșit și arată o lipsă totală de pricepere. În cușul regulat și conform ordinii al lucrării de mărturie un grup primește comunicări ce trebuiesc citite înaintea grupului. Secretarul sau servul grupului care primește aceste comunicațiuni cugetă însă că este important de a le prezenta mai întâiu comitetului de serviciu pentruca acesta să se sfătuiască și să hotărăască mai întâiu dacă este bine ca această comunicațiune să fie adusă la cunoștința grupului sau nu, și în înțelepciunea lor egoistă ei conchid că această serisoare sau comunicațiune este vrednică să fie aruncată în coșul pentru hârtiile aruncate. O astfel de procedare nu este numai arbitrară, ci afară de aceasta este o însușire ilegală de autoritate, și o astfel de uzurpare de autoritate arată că comitetul de serviciu care lucrează în felul acesta nu posedă pricepere, adică n'a înțeles relațiunea sa cu Domnul și cu poporul său. Astfel de persoane indărătnice disprețuiesc cu totul îndrumarea următoare a Domnului: „Fiule, păzește sfaturile tatălui tău, și nu lepăda învățătura mamei tale.” (Proverbele 6:20) Nimeni care stă într'adevăr de partea Domnului nu poate lăsa neluată în seamă litera sau spiritul acestui text biblic. Dumnezeu este Tatăl nostru și el poruncește ce trebuie făcut, și noi trebuie să ascultăm cu bucurie. Organizațiunea lui este mama noastră. (Isaia 54:13) Christos Isus este Capul organizațiunii principale a lui Dumnezeu, și toți unșii îi sunt supuși trebuie să deie ascultare poruncii sale. O neglijare sau o refuzare de a da ascultare poruncilor lui Dumnezeu, și depărtarea dela învățăturile organizațiunii sale arată că persoanelor care se poartă așa le lipsește foarte mult înțelegerea.

Ce să facă un grup al rămășiței poporului lui Dumnezeu când află că comitetul lui de serviciu sau servul grupului respectiv lucrează după bunul plac? Grupul să roage în toată liniștea și cumpătarea pe acest comitet sau pe membrii care lucrează în felul acesta să se retragă și să permită altora să ieie în primire aceste posturi de serviciu. Toți trebuie să se cugete la aceea că organizațiunea Domnului de pe pământ îi aparține lui, și că în ea nu există stăpâni pământești, ci toți care formează o parte a organizațiunii sale de pe pământ sunt servi ai Domnului, și că cei ce observă mai cu îngrijire instrucțiunile Domnului și lucrează în conformitate cu ele plac mai mult Domnului. Grupul nu-i permis să facă greșala de a pune laoparte pe un comitet numai pentru a satisface anumite sentimente personale. Este lucrul Domnului acela la care se consacreză poporul său, și el trebuie să îndeplinească această lucrare în spiritul păcii și să o facă

ca pentru Domnul și spre cinstea și mărirea sa. Stădă și ceartă între aceia care susțin că aparțin rămășiței sunt cu totul greșite. Lupta noastră este îndroptată împotriva dușmanului comun, dar nu împotriva altora din organizațiunea lui Dumnezeu, și fiecare care iubeste într-adevăr pe Dumnezeu și pe poporul său se va strădui din toate puterile să servească în mod dezinteresat, cucerându-se la aceea că fiecare serv trebuie să deie socotă Domnului. Acolo unde toți se străduiesc să lucreze așa cum a poruncit Domnul va fi pace, va fi armonie între lucrători, și ei vor primi binecuvântarea Domnului. Rămășița este în templu, și fiecare din templu zice voios: „Mă bucur când mi se zice: Haideți la Casa Domnului! Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime!“ — Psalm 122 : 1, 2.

21 Fiecare membru al cetei templului va fi atent la aceea ca să vegheze și să lucreze spre binele organizațiunii lui Dumnezeu. Unșii vor ține laolaltă în unitate deplină și se vor ruga pentru pace statornică și unitate necurmată: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să le meargă bine, pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale domestice! Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, caut ferierea ta.“ (Psalm 122 : 6—9) Acolo unde în ceata celor care susțin că aparțin rămășiței Domnului este ceartă și vrajbă, acolo lipsește priceperea, și cine continuă să pricinuiască ceartă și să samene vrajbă va fi lepădat cu siguranță de Domnul.

Modul potrivit de procedare

20 Care este prin urmare modul potrivit de procedare pentru cei ce-au încheiat un legământ de a servi pe Dumnezeu și pe Christos Isus? David, servul lui Dumnezeu, care a văzut cum a pus Domnul pe fiul său Solomon într-un post important de serviciu, s'a rugat în armonie cu voința lui Dumnezeu pentru propășirea servului Domnului: „Acum, fiule, Domnul să fie cu tine, ca să propășești și să zidești Casa Domnului, Dumnezeului tău, cum a spus El despre tine. Numai să-ți dea Domnul înțelepciune și pricepere, și să te facă să domiești peste Israel în păzirea legii Domnului, Dumnezeului tău! Atunci vei propăși, dacă vei căuta să împlinești legile și poruncile pe care le-a dat lui Moise Domnul pentru Israel. Întărește-te și îmbărbătează-te, nu te teme și nu te spăimânta.“ (1 Cronici 22 : 11—13) Aceasta arată servului Domnului în ziua de astăzi calea adevărată.

22 Când Solomon s'a urcat pe tron, el nu s'a rugat că ar dori să strălucească în ochii oamenilor, ci s'a rugat ca Domnul să-i dăruiească pricepere și înțelepciune; și lucrul acesta a plăcut Domnului, și el i-a împlinit cererea; și faptul acesta dovedește că aceasta este atitudinea justă pentru toți servii lui Dumnezeu. Solomon a înțeles și a apreciat în acel timp relațiunea lui cu Dumnezeu Cel Atotputernic; dar mai târziu a căzut din cauză că a pierdut priceperea. Atitudinea potrivită a servilor lui Dumnezeu de astăzi și din toate timpurile este arătată în rugăciunea lui Solomon pe care a rostit-o când a ocupat un post de răspundere față de Dumnezeu și față de poporul său: „Acum Doamne, Dumnezeule meu, Tu ai pus pe robul Tău să împărătească în locul tatălui meu David; și eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încrecat. Robul Tău este în mijlocul poporului pe care l-ai ales, popor foarte mare, care nu poate fi nici socotit, nici numărat, din pricina mulțimii lui. Dă dar robului Tău o inimă pricepută, să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău! Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr! Cererea acesta a lui Solomon a plăcut Domnului. Și Dumnezeu a zis: Fiindcă lucrul acesta îl ceri, fiindcă nu ceri pentru tine nici viață lungă, nici bogății, nici moartea vrăjmașilor tăi, ci ceri pricepere, ca să faci dreptate, voi face după cuvântul tău. Iți voi da o inimă înțeleaptă și pricepută, așa cum n'a fost nimic ca tine înaintea ta și după tine nu se va scula nimeni ca tine.“ (1 Impărăți 3 : 7—12) „Dumnezeu a dat lui Solomon

înțelepciune, foarte mare pricepere, și cunoștințe multe, ca nisipul de pe tărâmul mării.“ — 1 Impărăți 4 : 29.

23 Cine nu are pricepere este vrednic de moarte: fiindcă Dumnezeu nu dă niciunei creaturi viață care se înalță pe sine însuși. (Romani 1 : 31, 32) „Prin mândrie se atâță numai certuri.“ (Proverbele 13 : 10) „Mândria merge înaintea peirii, și trufia merge înaintea căderii.“ (Proverbele 16 : 18) Apostolul se adresează adunării lui Dumnezeu cu cuvintele acestea: „Dacă învață cineva pe oameni-o învățătură deosebită, și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățura care duce la evlavie, este plin de mândre, și nu știe nimic; ba încă are boala ceretărilor fără rost și certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, clevețirile, bănuielile rele, zădarnicile ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr și cari cred că evlavia este un izvor de câștig. Fereste-te de astfel de oameni.“ — 1 Timotei 6 : 3—5.

24 Acelaș apostol inspirat al Domnului a presimțit primejdia care pândeste pe cărarea acelor care stau în serviciul Domnului când le-a adresat cuvintele următoare: „... și ne-a vorbit despre dragostea voastră în duhul. De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința vocii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentruca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu.“ — Coloseni 1 : 8—10.

25 Membrii poporului lui Dumnezeu care sunt din Laodicea trebuie să asculte foarte cu băgare de seamă, veghetor și sărguincios îndemnul Cuvântului Domnului spre a putea câștiga și păstra pricepere; și având aceasta în minte, a scris apostolul: „Pentruca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos.“ (Coloseni 2 : 1, 2) Prin aceasta se arată ce necesar este ca rămășița să fie în timpul prezent în unitate deplină pentruca să servească mai departe în ceea ce privește înțelegerea, ceea ce este o apreciere adevărată a pozițiunii lor înaintea Domnului și în organizațiunea lui.

26 Cei ce susțin a aparține rămășiței, dar cărora le lipsește priceperea sunt asemănați cu copiii. Acestora le este adresat mesajul următor al Domnului: „Fraților, nu fiți copii la minte; ci, la răutate, fiți prunci; iar la minte, fiți oameni mari.“ (1 Corinteni 14 : 20) „Răutate“ însemnează a nu ține seama de drepturile și privilegiile creaturii care este tovarășă cu tine; și în privința aceasta fiecare să fie ca un copil. Sub „oameni mari“ se înțelege aceia care au crescut la maturitate în Christos și între care trebuie să stăpânească prin urmare unitate deplină deoarece ei știu să aprecieze pozițiunea și răspunderea lor înaintea lui Dumnezeu. Poporului lui Dumnezeu îi sunt adresate aceste cuvinte: „Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind înoc și incolo, purtați de orice vânt de învățură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire“. (Efeseni 4 : 13, 14) Aceste cuvinte se aplică acum, deoarece timpul nostru este timpul unirii depline, și cei ce nu sunt una cu Domnul nu sunt în templu.

27 După cum se arată se află mulți între poporul lui Dumnezeu care s'au aflat de ani de zile pe calea adevărată, dar „cari învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.“ (2 Timotei 3 : 7) Ei au fost odinioară în Babilon și s'au refugiat din el; însă hainele lor sunt încă tot murdare, și privesc „adevărul prezent“ ca „cea mai bună religie“; de aceea merg mai departe pe această cale. Când vine vremea pentru Cina Domnului astfel de persoane se prezintă totdeauna și gustă din simbole, însă ei fac lucrul acesta fără pricepere. Când are loc vreo întrunire deosebită mai mare a poporului lui Dumnezeu,

atunci și ei sunt prezenți și sed printre cei adunați: dar ei arată lipsă de înțelegere. Când vine timpul să ieie parte la serviciu, să meargă din casă în casă și să propovăduiască „evanghelia aceasta a împărăției”, ei se tem de acest serviciu sau îl disprețuiesc și zic că el poate fi foarte bun pentru alții, dar pe ei nu-i privește, și ei mulțumesc lui Dumnezeu că i-a păzit de un astfel de serviciu. Prin aceasta arată că le lipsește priceperea. Ei au cetit înainte de aceasta cu mulți ani „Studiile Scripturilor” și ei eugetă că în ele este cuprins tot adevărul descoperit de Dumnezeu, pe care-l posed pe deplin; și în aceasta sunt fără pricepere. Unii din acești oameni socotindu-se în mândria lor înțelepți și având o părere despre sine mai înaltă decât se cuvine, conchid că Dumnezeu a prevăzut o lucrare deosebită, de mare importanță pentru ei, care se va face în viitor, și astfel au ajuns la concluziunea să se puie jos și să aștepte până când va sosi timpul când vor fi înălțați la o anumită pozițiune înaltă de serviciu. Și în aceasta se arată că le lipsește priceperea. Se pot auzi cum toacă la alții: „Căutați pricepere, căutați înțelegere!”, ei însă n’au înțelegere deoarece le lipsește aprecierea pentru relațiunile adevărate ale creaturii cu Iehova Dumnezeu și cu Christos Isus.

Aparență și mod le purtare

43 Cine are pricepere este înțelept și aparițiunea sau înfățișarea și purtarea sa sunt corespunzătoare. Servul priceput al lui Dumnezeu apreciază în mod just legătura sa cu Domnul. El este reprezentantul lui Iehova și al lui Christos Isus spre a duce altora mesajul Domnului. Adresându-se acelor care sunt însărcinați să mărturisească pentru numele lui Iehova, el le zice: „Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!” (Isaia 52 : 11) În armonie cu aceasta apostolul îndeamnă pe frații lui cu aceste cuvinte: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubitorilor, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a dului, și să ne ducem sfințenia până la capăt, în frica de Dumnezeu.” (2 Corinteni 7 : 1) Aceasta însemnează desigur un corp curat, curățenia aparenței exterioare și curăția minții. Chiar și dacă lipsesc banii pentru cumpărarea lucrurilor necesare, toți pot primi apă și să se facă curați. Când un martor al Domnului apare înaintea altora ca reprezentantul său trebuie să fie curățel, plăent și cuvintele sale trebuie să fie prietenoase. Chemat să calce pe urmele Stăpânului, el trebuie să se eugete la ceea ce de pe buzele sale au curs cuvinte plăcute, pline de har. Martorul să vorbească despre scopul lui Dumnezeu de a nimici pe cei răi și de a binecuvânta pe cei drepti; însă o astfel de vorbire să nu fie ofensătoare. Ni se raportează că unii care cred că ei sunt reprezentanți ai Domnului se apropie de oameni străni și le zic cam următoarele: „Dumnezeu este delă Diavolul și vei fi nimicit dacă nu ie această literatură și nu o citești și nu crezi în ea”. O astfel de procedare este fără tact și desigur neînțeleaptă. Vorbește adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, dă Domnului meritul pentru el și încunoștiințază pe oameni că tu le transmiți cuvintele Domnului. O înfățișare ciudată sau jerpelită, cuvinte nepretenoase, aspre sunt cu totul înfară de ordine și nepotrivite pentru un serv al Domnului. Sfânta Scriptură zice: „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândeța înțelepciunii!” (Iacov 3 : 13) Martorul credincios al lui Iehova posedă această înțelepciune de sus și nu este umplut de mania de a se lăuda și de spiritul de dictator și aspru de care este condusă lumea. „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi, pacinică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefărmică.” (Iacov 3 : 17) Cine are pricepere trebuie să arate prin expresiunea feței sale că el are lucrare în Domnul și dorește ca și alții să știe ce efect bun produce spiritul Domnului asupra acelor care îl iubesc și îl servesc. Așa dar martorii lui Iehova să fie curați în aparițiunea lor corporală, mai departe curați

la eugete, curați în cuvânt și faptă, și fie, ca purtarea lor să corespundă spiritul Domnului!

Înțelepciune

44 Înțelept este acel om care învață ce este voința lui Dumnezeu, și după aceea se conformează cu sârguință voinței divine. Unul ca acesta este dispus să învețe și căută în toată sinceritatea cunoștința din mâna Domnului; și deoarece el face aceasta va fi binecuvântat de Domnul pe această cale: „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.” (Psalm 25 : 9) Astfel de oameni învață să recunoască și să aprecieze că Iehova Dumnezeu este Cel Prea Înalt care face toate lucrurile în mod dezinteresat și în dreptate, și că Christos Isus este Executorul voinței lui Iehova, căruia Iehova i-a încredințat marea lucrare a justificării numelui său. Ei știu mai departe că Dumnezeu a ales prin Christos Isus dintre oameni un popor pentru numele său, și că membri acestui popor nu mai umblă să-și realizeze dorințele și ideile lor egoiste, ci sunt conduși de Domnul, știind sigur că nu pot face nimic delă ei însăși, ci numai voia lui o pot îndeplini prin faptul că urmează calea sa. Ei recunosc și știu să aprecieze că Dumnezeu a ales un popor din lume și l-a adus în Christos, și anume nu din cauza vreunei valori sau vreunui merit pe care l-ar poseda vreuna din aceste creaturi, și nu pentruca aceste creaturi să fie înălțate la vreo pozițiune înaltă, ci că el i-a chemat și ales din cauza credincioșiei lor în împlinirea datoriei în armonie cu poruncile sale și în ascultare față de voința sa. Astfel de creaturi știu că viața lor vecinică atârână de credincioșia lor față de Dumnezeu, fiindcă acelor care nu-și păstrează neprihănirea el nu le va dărui viață vecinică. Ei văd că sunt servii Celui Prea Înalt și știu că ei trebuie să se poarte drept în tot timpul cu creaturile celelalte, că trebuie să iubească îndurarea și să umble ascultători cu Dumnezeu lor, și că înălțarea de sine ar însemna căderea și nimicirea lor completă. Ei nu numai că află ceva despre legătura ce-i unește cu Dumnezeu și cu Christos, ci ei o înțeleg așa cum trebuie și o apreciază. Unii ca aceștia au înțelegere fiindcă aleg o cale înțeleaptă: „Pentru cel înțelept este o plăcere să lucreze cu pricepere.” (Proverbele 10 : 23) Astfel de credincioși în templu au laut în seamă sfatul următor dat lor: „Sfințiți însă pe Domnul ostirilor. De el să vă temeți și să vă înfricoșați.” (Isaia 8 : 13) Astfel de credincioși nu doresc aprobarea oamenilor, ci dimpotrivă, ei o evită pentruca să fie plăcuți Domnului. Ei nu se tem nici de oameni și nici de Diavol, ci se încred în Domnul Dumnezeu și împlinesc poruncile lui cu plăcere.

45 Cine aparține în felul acesta rămășiței credincioase vede că este privilegiul și datoria sa să ducă oamenii de bunăvoință față de Dumnezeu mesajul împărăției și să le fie de ajutor să câștige cunoștința din Cuvântul său, dar că niciodată nu-i permis să facă pe stăpânul peste ei. (1 Petru 5 : 3) Unșii Domnului nu se fălesc cu pozițiunea lor în organizațiunea Domnului și nu caută mereu să facă impresiune asupra altora cu cuvintele: „Eu aparțin unșilor, și eu conduc carul; voi aparțineți Ionadabilor și aveți de făcut ce vă spun”. Unșii adevărați nu au nimic din acest spirit lăudăros și faufaron, și cine continuă să arate un astfel de spirit de fanfaronadă și de lăudăroșie va cădea cu siguranță. Nimeni să nu eugete că dacă cineva aparține odată rămășiței, va rămânea totdeauna în ea și nu va putea cădea niciodată. Înălțarea de sine, mândrie și lăudăroșie este o batjocură în ochii lui Dumnezeu, și nimeni nu poate batjocori nepedepsit pe Dumnezeu. Cine aparține acum rămășiței se bucură să împlinească poruncile Domnului și arde de dorința să meargă din casă în casă și să facă „un sem pe fruntea oamenilor, cari suspină și gem” și voese să cunoscă pe Domnul și calea sa. (Ezechiel 9 : 4) În loc de a imbrânci sau a împinge laoparte pe Ionadabi și de a face pe stăpânul peste ei, cei ce aparțin într’adevăr rămășiței vor da bucuros o

mână de ajutor tuturor celor ce voiesc să învețe a cunoaște pe Domnul, și în acelaș timp vor da toată onoarea și slava lui Dumnezeu. Religioniștii și bigoteria sunt o urciciune în ochii Domnului, și din acest motiv urăște rămășița religiunii și pe cei ce o practică cu știință.

„Cino posedă înțelegere în această zi vede și înțelege ce este chestiunea preponderantă și ce este de cea mai mare importanță. Marea întrebare sau chestiune ce trebuie decisă acum și care va fi decisă de Domnul este justificarea numelui lui Iehova. Timp de mai mult de șase mii de ani au ocărit și înjosit Diavolul și instrumentele sale numele sfânt al lui Dumnezeu. Dumnezeu a pus pe Regele său pe tron și l-a trimis să stăpânească și să nimicească pe dușman. Do mult timp Dumnezeu a făcut cunoscut că la timpul fixat va descoperi puterea sa supremă împotriva dușmanului și va supune cu totul pe toți dușmanii; dar că mai înainte va pune să se vestească numele său peste întreg pământul (Exodul 9 : 16). El a ales din lume o anumită clasă de creaturi care cred și le-a pus sub porunca lui Christos Isus, a Regelui; lor le zice Iehova: Voi sunteți martorii mei că eu sunt Dumnezeu; și voi trebuie să mă serviți și să vestiți că altul nu există. Rămășița a primit prin urmare un post de mai mare răspundere și onoare decât toate celelalte creaturi pământești însă ea nu-și ia singură această onoare și nu se fălește cu aceea ce importantă este ea. Membrii rămășiței sunt servi ai lui Dumnezeu; ei apreciază pozițiunea lor și se bucură să steie la postul pe care li l-a dat Dumnezeu. Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aron.” (Evrei 5 : 4) Dumnezeu i-a onorat prin Christos Isus prin faptul că i-a ales și le-a dat posturi de serviciu în organizațiunea sa, și ei numai așa își păstrează aceste posturi dacă au pricepere și stăruiește în înțelepciune și credincioșie. Lor le va da Dumnezeu biruința prin Christos Isus, dar numai cu condiția că sunt credincioși până la moarte. (1 Corinteni 15 : 57; Apocalips 2 : 10) Astfel de credincioși au acum onoarea și privilegiul de a lua parte la „lucrarea ciuată” a lui Dumnezeu (Isaia 28 : 21), și din acest motiv se aplică asupra lor următoarele cuvinte ale apostolului: „De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintii, sporii totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zădarnică.” — Corinteni 15 : 58.

Acum a sosit timpul când toți aceștia trebuie să fie „la munte oameni mari” și „bărbătești și tari”. (1 Corinteni 14 : 20; 16 : 13) Unii ca aceștia sunt bărbați în Christos, adică ei sunt maturi. Ei iubesc pe Dumnezeu, și de aceea se tem de el și nu de oameni. Ei observă că aceasta este ziua judecării Domnului, și că toate națiunile sunt strânse înaintea lui. Ei au primit și au prețuit în mod just poruncile Domnului de a merge și avertiza pe popoarele „creștinătății” înainte de a se începe „lucrul nemaiauzit” al lui Dumnezeu, și iubirea lor pentru Dumnezeu îi împinge la fapte. Când merg în serviciu nu sunt aroganți, ei sunt eutezători, adică fără frică sau curajoși: „Astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentruca să avem deplină încredere [în drăzneală] în ziua judecării. În dragoste nu este frică; ei dragostea desăvârșită izgonește frica; pentrucă frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n'a ajuns desăvârșit în dragoste.” — 1 Ioan 4 : 17, 18.

„Văzând că împărăția a sosit, rămășița credincioasă înțelege și discernie că lucrul vestirii numelui lui Dumnezeu și a împărăției sale trebuie făcut acum, și pentru ea este o plăcere să ia parte la această lucrare. Așa dar fiecare care susține că aparține la rămășița însă și-și deie el însuși răspuns la următoarele întrebări, și anume înaintea Domnului: Vezi tu și apreciezi marca chestiune care va fi decisă acum pentru totdeauna? Observi legătura ta cu acela a cărui nume va fi justificat acum? Auzit-ai și apreciat-ai porunca Domnului de a propovădui „evanghelia aceasta a împărăției” acum înainte de sfârșitul final? Urăști tu acum religiunea ca

un lucru ce se trage dela Diavolul, și observi și urmezi tu poruncile Domnului? Așezatu-te-ai cu totul de partea Domnului și dai tu ascultare poruncilor sale pentruca să poți primi viață? sau țezi inactiv, disprețuiești poruncile sale și neglijezi cea mai mare ocazie care a fost dăruită vreodată creaturilor de pe pământ, și prin acest mod de a lucra mergi la moarte sigură? Adă-ți aminte că Dumnezeu a porucit martorilor săi să asculte de Domnul Isus, și că fiecare care nu ascultă de acest profet mare va fi nimicit. — Faptele Apostolilor 3 : 23.

„Cine-și păstrează acum neprihănierea față de Dumnezeu se va abține dela toate murmurările, toată sfada și toate certurile și, părăsind tot egoismul și mândat de devotament complet față de Dumnezeu și de împărăția sa, se va folosi în grabă de ocazia de a pune mărturie pentru numele lui Iehova, a Regelui său și a împărăției sale. Noi suntem în timpul războiului, și acesta este un război al dreptății împotriva nelegiurii, un război al adevărului împotriva minciunilor fortificate, și toți cei ce iubesc pe Dumnezeu și dreptatea, vor face acum cu bucurie partea lor prin faptul că ridică sus steagul Domnului pentruca oamenii de bunăvoință să vadă calea dreptății și locul de adăpost. Cei din rămășița care au spiritul lui Christos vor accepta conducerea și Ionadabii vor merge cu ei înainte. Toți împreună vor cânta preamăririi lui Iehova, ale lui Christos Isus și ale împărăției sale și vor lua parte împreună la serviciul Domnului. Ionadabii se află într'un legământ tăcut de a vesti adevărul, și prin aceasta fac cunoscut că ei stau de partea organizațiunii Domnului. Prin urmare rămășița și Ionadabii iau parte împreună la lucrul de mărturie, Niciodată mai înainte nu s'au bucurat creaturile de pe pământ de un astfel de privilegiu, și acest privilegiu nu se va întoarce niciodată; deoarece acum se face „lucrarea ciuată” și când va fi îndeplinită complet, atunci se va începe repede „lucrul nemaiauzit” al lui Dumnezeu prin care pământul va fi curățit cu totul de toți dușmanii. De aceea fiecare care iubeste pe Dumnezeu și pe Christos Isus să audă și să împlinească acum porunca: „Sculați-vă, să mergem împotriva Edonului ca să ne războim cu el!” (Obadia 1) Atunci vom cânta în curând pentru veșic cântecul de biruință spre lauda numelui său.

Întrebări pentru studiu

- Alin. 1. Pentruce a accentuat Iehova de repetate ori importanța priceperii sau înțelegerii? Arată motivul pentruce este făcut atent acum poporul său din nou asupra acestui lucru.
- Alin. 2. Ce se înțelege sub „pricepere” sau „înțelegere”? Cu ce condiție poate câștiga cineva pricepere?
- Alin. 3, 4. Arată a) atitudinea profetică pe care au luat-o Moise și Izraeliții pe drumul lor dela Sinai spre țara făgăduită; b) de ce fel și de ce importantă au fost în acel timp și sunt astăzi cuvintele pe care le-a zis Moise copiilor lui Israel în Moab?
- Alin. 5. Explică dacă Ionadabii sau mulțimea mare de oameni se află într'un legământ cu Iehova și care este răspunderea lor.
- Alin. 6. Aplică în această legătură 1 Corinteni 10 : 11.
- Alin. 7, 8. Arată motivul pentru cuvintele lui Moise scrise în Deuteronom 1 : 12, 13. Ce învățătură importantă pentru poporul lui Dumnezeu din timpul prezent se poate vedea în ele?
- Alin. 9. Ce favoare mare a arătat Iehova Izraeliților? Apreciat-au ei legătura ce i-a unit cu el? Pentruce? și cu ce rezultat?
- Alin. 10, 11. Arată cu ajutorul textelor biblice și a motivelor raționale care trebuie să fie atitudinea justă a unei creaturi față de Creator.
- Alin. 12, 13. Explică cu ajutorul scripturilor în ce chip este adusă o creatură umană în familia lui Dumnezeu.
- Alin. 14, 15. Arată cu ajutorul scripturilor ce scop are Dumnezeu cu aceea că a ales pe unii dintre oameni și i-a făcut creaturi în Christos.

- n. 16. Ce însemnează a fi ales și uns? În ce scop se face acesta?
- n. 17—19. Cum poate poseda cineva mărturia spiritului dacă este un copil al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Christos sau nu?
- n. 20, 21. Descrie cursul acelorora pe care Domnul îi strânge la sine ca „alte oi” ale sale. Sunt ei acum justificați? Ce este speranța lor și relațiunea lor cu atotputernicul Dumnezeu și cu Christos Isus?
- n. 22, 23. Aplică Mica 6:8, Psalm 119:105, Luca 12:48 și Matei 22:37—40 în ceea ce privește cerințele ce sunt impuse tuturor care voiesc să primească aprobarea lui Dumnezeu, precum și în ceea ce privește izvorul învățaturii lor și în ceea ce privește răspunderea lor.
- n. 24. Ce se cere dela rămășiță?
- n. 25. Aplică în ceea ce privește importanța câștigării priceperii textele următoare: „Proverbele 12:11, Romani 12:3, Efeseni 6:6, Coloseni 3:22 și Luca 16:15.
- n. 26. Ce este datoria rămășiței, mai cu seamă față de „alte oi”? Pentru ce cere acest lucru în acest timp cumpănire serioasă. „Pot Ionadabii să pregătească și să prezinte într-o adunare de serviciu lucruri prin care se împotrivesc fraților rămășiței ce nu sunt prezenți la acea adunare de serviciu?”
- n. 27—29. Dacă Ionadabii formează majoritatea în adunarea unui grup ce este atunci atitudinea, obligația și datoria membrilor rămășiței și ai Ionadabilor? Pentru ce? Cum servește Proverbele 14:29 ca conducător în situația cercetată aici? Proverbele 16:22, 24? Proverbele 21:16?
- n. 30. Arată cauza certei între unii din grupurile acelorora care susțin a aparține rămășiței? Pentru ce este o astfel de stare atât de serioasă? Ce lumină aruncă Proverbele 24:3 asupra acestui obiect? Și Filipeni 1:27, 28?
- n. 31. Explică motivul pentru ce procedează unii în mod încăpăținat, care ocupă posturi de răspundere între poporul lui Dumnezeu? Descrie un caz. Este greșit dacă cineva lucrează în mod îndărătnic și independent? și pentru ce? Cum se potrivește Proverbele 3:5, 6 la această situație?
- n. 32. Ce este regula privitor la răspunderea în organizațiunea Domnului pe pământ? Ce trebuie făcut când ceva nu pare a fi în ordine sau nu pare a fi făcut pe calea cea bună? Pentru ce nu este dreptul comitetului de serviciu să disprețuiască instrucțiunile și să încerce să lucreze în mod contrar?
- n. 33. Care este atitudinea regulată și cuviincioasă a unui grup în lucrul de măturie? Cum trebuie

- aplicate Proverbele 6:20 în legătură cu aceasta?
- Alin. 34, 35. Ce trebuie să facă un grup al rămășiței poporului lui Dumnezeu când i se aduce la cunoștință că comitetul său de serviciu sau servul grupului lucrează după bunul plac? Pentru ce? Ce va face fiecare și ce vor face toți din ceata templului în privința aceasta? Ce se va întâmpla cu aceia care pricinuiască încontinuu ceartă și turburare în grup?
- Alin. 36, 37. Ce este prin urniare, după cum este arătat în 1 Cronici 22:11—13 și în Impărați 3:7—12 și 4:29, calea adevărată pentru cei ce-au încheiat un legământ de a servi pe Dumnezeu și pe Christos Isus?
- Alin. 38—40. Ce învățătură importantă cu privire la aceasta poate fi văzută în Romani 1:31, 32, Proverbele 13:10 și 16:18, în 1 Timotei 6:3—5, Coloseni 1:8—10 și 2:1, 2?
- Alin. 41. Aplică 1 Corinteni 14:20 și Efeseni 4:13, 14.
- Alin. 42. Arată că textul biblic din 2 Timotei 3:7 a prezis în mod potrivit o clasă care s-a dat acum pe față.
- Alin. 43. Cum trebuie să fie înfățișarea și purtarea unui serv priceput al lui Dumnezeu conform scripturilor citate în acest alineat?
- Alin. 44. Descrie purtarea și modul de a lucra al acelorora care „dobândesc înțelepciune; și cu tot ce au dobândesc pricepere”.
- Alin. 45. Cum vor dovedi membrii rămășiței credincioase că ei apreciază privilegiul și datoria lor față de oamenii de bunăvoință?
- Alin. 46. Care este marea întrebare sau chestiune ce trebuie decisă acum? Ce a făcut Iehova până acum în privința aceasta? Ce atitudine iau membrii rămășiței? și cum au ajuns la acest post de răspundere și onoare? Cum vor putea păstra această pozițiune? și ce va fi rezultatul?
- Alin. 47. Arată că cei ce posedă pricepere recunosc și apreciază în mod just învățătura ce li se dă în 1 Corinteni 14:20 și 16:13 precum și în 1 Ioan 4:17, 18.
- Alin. 48. Care sunt întrebările la care trebuie să poată răspunde înaintea Domnului în înțeles favorabil fiecare care susține că aparține la rămășița unsă? Cum sună declarația din Faptele Apostolilor 3:23?
- Alin. 49. Cum va lucra acela care voiesc să-și păzească neprihănierea față de Dumnezeu? Pentru ce? Cum vor lucra împreună rămășița și Ionadabii? Pentru ce este lucrul măturiei atât de urgent și pentru ce este atât de important ca toți să se folosească în mod credincios de privilegiu?

(Revista engleză „The Watchtower” din 15 Mai 1937.)

Tovarăși

Eu am și alte oi, cari nu sânt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor. — Ioan 10:16.

MOVA Dumnezeu a format pământul și a făcut pe omul de pe el. El a făcut pământul pentru om și pe om pentru pământ. (Isaia 45:12, 18) „Pământul răne vecinic în picioare”. (Eclesiastul 1:4) Aceste scripturi sunt suficiente pentru doyada că Dumnezeu propus dela începutul facerii pământului să aibă înie creaturi omenesti pe pământ. Când omul a pășit și a fost judecat la moarte, Satan a conchis fără oială că a împiedecat acum pe Dumnezeu să-și înlănească scopul. Dar aceasta n'a fost așa. Iehova Dumnezeu posedă toată puterea. El zice: „Eu am plă- [după alte traduceri: hotărât] și Eu voi înfăptui”. Căririle Mele vor rămânea în picioare, și Iui voi adu- a îndeplinire toată voia Mea”. (Isaia 46:10, 11)

Legea lui Dumnezeu care a judecat pe om la moarte a trebuit să rămână în picioare. Dumnezeu nu-și revocă sentința. Ce măsuri a voit să iele acum Dumnezeu pentru ca omul să poată rămânea vecinic pe pământ și astfel scopul divin să se înlăptuiască? După condamnarea lui Adam la moarte Dumnezeu și-a făcut cunoscut scopul să răscumpere pe neamul omenesc și după aceea să aleagă din omenire un „popor pentru numele său”. Dumnezeu a declarat cu tot dinadinsul că cei ce-și păzesc integritatea sau neprihănierea și se dovedesc credincioși până la moarte vor avea parte de o schimbare la înviere și vor fi făcuți creaturi spirituale. Din darea de seamă biblică reiese prin urmare că primul scop exprimat al lui Dumnezeu a fost și este să înlăptuiască pământul

cu un neam de oameni perfecti, pe când scopul său din urmă sau al doilea este să formeze dintre oameni o clasă spirituală. Prin urmare este scopul său să aibă două cete alese dintre oameni care să trăiască vecinic spre justificarea Cuvântului și numelui său. Una din aceste cete este spirituală, și cerealata omenească, și amândouă trebuie să fie în mod necesar tovarășe. La urma urmelor nu poate să fie neamire între cele două cete. Iehova Dumnezeu nu numai că și va justifica Cuvântul și numele prin faptul că pune oameni perfecti pe pământ care vor trăi vecinic, ci afară de aceasta el alege dintre oameni o altă clasă care va fi înălțată la o poziție mai înaltă, mai importantă decât aceea pe care a avut-o Lucifer. Aceste două clase sunt arătate în Sfânta Scriptură ca „tovarâși” sau „camarazi”. Cuvântul tovarăș sau camarad înseamnă unit împreună, însoțitor, aproape sau frate.

Prima condiție sau cerință pusă atât cetei spirituale cât și celei omenești este următoarea: devotament complet lui Dumnezeu, prin faptul că tot ce este egoist se pune laoparte, și facerea cu bucurie a voinței lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă a te consacra fără rezervă lui Dumnezeu și după aceea să îți erodinești legământul încheiat. Mântuirea membrilor ambelor cete atarnă de credința lor completă în Dumnezeu și Christos Isus și de ascultarea necondiționată și în tot timpul a voinței lui Dumnezeu. Când Isus a spus unui tânăr ce trebuie să facă ca să primească viața veșnică săi au stat lângă el și au zis: „Cine poate atunei să fie mântuit?” și unul dintre ucenici s'a adresat lui Isus și i-a zis: „Jagă că noi am lăsat tot, și Te-am urmat; ce răsplată vom avea? Isus le-a răspuns: Adevărat vă spun că, atunei când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi cari Măți urmat, veți șede și voi pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și ori și cine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru Numele Meu, va primi însușit, și va moșteni viața veșnică. Dar mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă, și mulți din cei din urmă vor fi cei dintâi.” (Matei 19: 16—30) Din acesta urmează că membrii fiecăreia din aceste două cete trebuie să părăsească toate lucrurile egoiste și trebuie să se consacreze cu totul lui Iehova. Una din aceste cete, după ce s'a dovedit erodineasă, va șede cu Christos Isus pe tronul său de mrire, și trebuie să fie în mod necesar spirituală. Cerealătă ceată dacă este erodineasă va moșteni viața veșnică și va locui vecinic pe pământ. Sfânta Scriptură descoperă că primul scop exprimat al lui Dumnezeu a fost să aibă pe pământ o ceată omenească perfectă, și că scopul său exprimat la urmă constă din aceea să alege din oameni pe unii care vor fi făcuți spirituali. De aceea în armonie cu cuvintele rostite de Isus, cei dintâi vor fi cei din urmă, și cei din urmă vor fi cei dintâi. Alte Scripturi arată că la împlinirea scopului său clasa spirituală este aleasă la început și clasa omenească la urmă. Cineva care nu are credință nu vede aceste lucruri și nu le poate vedea, de aceea zice că este cu neputință. Isus a declarat însă ucenicilor săi cu ocazia menționată mai sus: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.” (Matei 19: 26) Orice este voința lui Dumnezeu ea va fi făcută, și noi suntem siguri că așa se va întâmpla cum a hotărât el.

Domnul Isus vorbește despre ambele cete menționate aici ca despre „oi” și întrebăm această numire simbolică în mod învederat pentru că să arate ascultarea, fiindcă oia este ușor de condus și ascultătoare. (Ioan 10: 7—16) Isus și-a dat viața pentru oi, dar nu pentru capre: „Eu lui dau viața pentru oile Mele”. (Ioan 10: 15) „Pentru că nici Fiul omului n'a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20: 28) Isus și-a dat viața pentru atâția câți cred în el și-l

ascultă în ascultare față de porunca lui Dumnezeu. Sângele vieții lui Christos Isus a răscumpărat pe atâția din neamul omenească câți cred și ascultă, și pe nimeni altcineva. Păcătosul cu voința și intenționat nu are niciun folos din prețul de răscumpărare. Adam a fost un păcătos cu voința, căci el a fost informat pe deplin cu privire la legea lui Dumnezeu și la urmarea neascultării sale. De aceea sta scris: „Și nu Adam a fost amăgit; ei Iemia, fiind amăgită, s'a făcut vinovată de călcarea poruncii.” (1 Timotei 2: 14) Nu este motiv de a crede că prețul de răscumpărare ar fi pentru folosul lui Adam, ci a fost și este spre folosul aceloră din urmașii lui Adam care cred în Domnul Isus Christos și-l ascultă, vorbind despre Domnul Isus, profetul Ioan Botezătorul a zis după cum este scris: „Cine primește măntuirea Lui, adevărește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul. Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-l dă Duhul cu măsură. Tatăl iubeste pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” — Ioan 3: 33—36.

Teoria omenească despre „mântuirea universală”, după care Dumnezeu va mântui în cele din urmă pe toți este cu totul în dezacord cu Sfânta Scriptură și cu totul irațională. Toate textele Sfintei Scripturi sunt de acord în aceea că fiecare care va avea parte de mântuire trebuie să creadă în Dumnezeu și în Christos Isus și să-l asculte. Mântuirea vine de la Dumnezeu prin Christos Isus și numai aceloră li se dă care cred în Dumnezeu și în Christos Isus și-l ascultă: „Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6: 23) „Și după ce a fost făcut desăvârșit, [Isus Christos] S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice.” (Evrei 5: 9) „Căci sântem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă un gren, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” (1 Petru 4: 17, 18) Cu privire la aceia care nu ascultă pe Domnul Dumnezeu este scris că Isus, ca executorul sentinței, li va nimici: „Într-o flacăară de foc, ea să pedepsască pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o perzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui.” — 2 Tesalonițeni 1: 8, 9.

Cine sunt așa dar cele două cete care amândouă sunt asemănate cu oile și care primesc binecuvântarea lui Iehova? Ele sunt numite în Sfânta Scriptură „turma mică”, aceasta înseamnă aceia care vor fi miști în Christos Isus în împărăția sa (Luca 12: 32), și „mulțimea mare de oameni” care va servi pe Iehova Dumnezeu vecinic pe pământ. Turma mică este aleasă mai întâiu, iar „alte oi” sau membrii mulțimii mari de oameni sunt aleși la urmă. Din acest motiv a zis Isus despre cele două clase sau cete: „Eu sânt Păstorul cel bun, Eu lui cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine... Mai am și alte oi, cari nu sânt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor.” — Ioan 10: 14, 16.

Se pare că acuma este absolut de lipsă ca cei ce-au început să servească pe Dumnezeu și pe Christos să aibă cunostință și pricepere cu privire la ambele cete ale oilor Domnului, precum și cu privire la datoria și obligația fiecăreia cete și cu privire la datoritiile lor reciproce. După cum se arată un număr oarecare de membri ai „turmei mici” se află încă pe pământ, și miști împreună cu ei sunt alții care formează fără indoială mulțimea mare de oameni. În engetele unora din fiecare din cele două clase pare a fi confuziune cu privire la aceea, care este relațiunea, potrivit reciprocă. Ni se raportează că între aceia care susțin a apartinca la una sau la alta din cele două clase se întâmplă chiar și certe

și sfadă. Un motiv adevărat pentru astfel de certe desigur nu poate să existe, și de aceea unde este ceartă ea se datorește unei neînțelegeri sau unei atitudini greșite pe care o iau unii. Dacă în lumina Sfintei Scripturi se recunoaște relațiunea adevărată reciprocă a ambelor grupe, atunci niciunul din ceata pământească să nu-i fie greu, și desigur niciunul din cealaltă clasă, să vadă pozițiunea sa și să ocupe credincioș și cu bucurie locul care îi este împărțit fiecăruia.

Încă înainte de venirea Domnului Isus au servit oameni credincioși pe Dumnezeu; însă atunci n'a existat nicio îngrijire pentru ei ca să câștige viață vecinică. Cu moartea și învierea Domnului Isus Dumnezeu a deschis pentru prima oară calea pentru alegerea clasei spirituale; și după alegerea acestei clase spirituale se deschide calea pentru ceata pământească ca să iasă la iveală și să fie strânsă în turma Domnului. În acest loc nu vom să trecem la o discutare amănunțită cu privire la jertfa de răscumpărare, ci vom să arătăm relațiunea adevărată, biblică dintre ceata spirituală și cea pământească, ținând în minte că jertfa de răscumpărare este spre folosul ambelor cete, deoarece pentru dobândirea de viață nu există altă cale. — Faptele Apostolilor 4 : 12.

Iehu și Ionadab

* Lucrurile ce i s'au întâmplat lui Israel și acelor care s'au unit cu Israel și care sunt raportate în Sfânta Scriptură „li s'au întâmplat ca să ne slujească drept pilde“ spre luminarea acelor care sunt pe pământ la sfârșitul lumii. (1 Corinteni 10 : 11) După această regulă anunțată a Domnului consacrații pot câștiga astăzi printr'un studiu a acestor pilde înțelegerea justă a relațiunii adevărate a „turmei mică“ cu „mulțimea mare de oameni.“ Amândouă clasele sunt îndemnate de Sfânta Scriptură: „Cu tot ce ai, dobândește priceperea.“ (Proverbele 4 : 7) Aceasta însemnează că este de cea mai mare importanță ca să apreciem cum se cuvine atât relațiunea noastră cu Iehova și Christos Isus cât și relațiunea noastră unul cu altul. Pentru a plăcea lui Dumnezeu motivul spre faptă trebuie să fie același la ambele grupe. Motivul trebuie să fie dezinteresat, și prin urmare creatura se lasă condusă de iubire sau dezinteresare ca să servească pe Dumnezeu și pe Christos. După ce Iehova a descoperit poporului său însemnarea cuvintelor sale cu privire la Iehu a vestit poporului său de pe pământ înțelesul expresiunii „mulțimea mare de oameni.“ După aceea poporul lui Dumnezeu a început să primească pricepre cu privire la cele două cete pe care Iehova le miluiește cu folosul prețului de răscumpărare și cărora le dăruiește mântuire și viață vecinică.

* Intrucât pildele au fost date spre folosul nostru trebuie să privește toate ca o călăuză pentru dobândirea de lămurire potrivită. Iehu a fost un slujbaş în Israel care a fost însărcinat, cu lucrarea executării pedepsei lui Iehova împotriva conducătorilor religiei Diavolului. El a fost uns sau însărcinat ca să execute această lucrare deosebită, și el a început să o facă după porunca lui Dumnezeu. Iehu a fost în primul rând un tip al lui Christos Isus, marele executor al voinței lui Iehova, care execută răscumpărarea lui Iehova asupra Diavolului și a organizațiunii sale. Religia este partea principală a organizațiunii Diavolului. Iehu a ilustrat și pe membrii credincioși ai trupului lui Christos, clasa spirituală menționată mai sus, care de aceea este cuprinsă și ea în tip, deoarece se compune din membrii trupului lui Christos. Iehu tocmai executase patruzeci și doi din practicantii religiei Diavolului, care au sprijinit pe regele necredincios al lui Israel, și se pregătea să continue lucrul de execuție când a dat peste Ionadab. „Plecând de acolo, a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea înaintea lui. L-a întrebat de sănătate, și i-a zis: Inima ta este tot așa se curată, cum este inima mea față de a ta? Și Ionadab a răspuns: Este. Dacă este, a zis Iehu, dă-mi mâna. Ionadab i-a dat mâna, și Iehu l-a suit la el în car, și a zis: Vino cu mine, și vei vedea răvna mea pen-

tru Domnul. L-a luat astfel în carul său.“ — 2 Impărați 10 : 15, 16.

* Cine a fost Ionadab? El a fost un fiu al lui Recab. Urmașii lui Ionadab au fost eunosecți mai târziu ca „cei din casa Recabiților.“ Ei n'au fost iudei și de aceea nu s'au aflat în legământul legii cu Iehova. Spre ocrotirea lor s'au refugiat la Ierusalim și și-au dovedit acolo neprihănirea. Bine înțeles ei nu au fost între aceia care au stăruit ca profetul Ieremia să fie omorât, ei ei au apărut dreptul. (Ier. 26:8) Ionadab care în Biblia engleză este numit Iehonadab a fost un om drept. El a fost un potrivnic al religiei Diavolului. El n'a fost un reprezentant al religiei. El a primit cunoștință despre Iehova Dumnezeu și a căutat să-l servească. Urmașii săi, casa Recabiților, au fost oameni cinstiți și sinceri, care au ținut cu răvnă făgăduința și învoielile lor, deși ele au fost date oamenilor, au fost făcute cu oameni. Aceasta arată că prima condițiune pentru a aprecia bunătatea lui Dumnezeu este sinceritate. Mai departe aceasta sprijinește concluziunea că dela aceia care voiesc să primească aprobarea lui Dumnezeu se cere însușirea de a merita încredere. Ionadab a reprezentat prin urmare clar pe acea clasă de oameni de pe pământ care în timpul venirii lui Christos Isus, a marelui funcționar executor, arată bunăvoință față de Dumnezeu și față de organizațiunea sa și care sunt împotriva reprezentanților religiei Diavolului, între care se numără și aceia care exercează așa zisa „religie creștină.“ Sunt oameni sinceri care cred în dreptate și caută să facă ce este drept, și când află despre Dumnezeu și împărăția sa o caută. Aceștia sunt cei ce formează mulțimea mare de oameni. Prin corectarea relațiunii dintre Iehu și Ionadab se poate vedea care este relațiunea justă dintre mulțimea mare de oameni și turma mică.

* Iehu a văzut pe Ionadab cum i-a venit înaintea. Aceasta arată că oamenii de bunăvoință caută pe Domnul și întreabă care este calea spre Sion, adică spre organizațiunea principală a lui Dumnezeu. Iehu a primit pe Ionadab plin de îndurare și i-a zis: „Inima ta este tot așa de curată, cum este inima mea față de a ta?“ Inima este sediul motivelor și descoperă ce întărește cineva prin faptul că încearcă să lucreze într'un anumit fel. Iehu a fost împins de dorința să facă voința lui Dumnezeu, și să o facă cu bucurie adevărată. El a fost însărcinat să facă o lucrare și a fost o plăcere pentru el să o facă. El a luptat împotriva religiei Diavolului care a ocărât numele lui Dumnezeu. El a arătat prin urmare o inimă curată care a fost devotată lui Dumnezeu și legii sale. La întrebarea lui Iehu Ionadab a răspuns: „Eu sunt cu tine: inima mea este cu inima ta.“ Cu alte cuvinte: Ceace a făcut Iehu a primit întreaga simpatie și întregul consimțământ al lui Ionadab, și Ionadab a dorit să se unească cu Iehu în lucrarea sa. După aceea Iehu a întins mâna lui Ionadab și l-a suit la el în car. Aceasta ilustrează înțelesul cum invită Christos Isus pe oamenii de bunăvoință, care și-au îndreptat inima spre facerea voinței lui Dumnezeu, să vină în organizațiunea lui Dumnezeu. Apoi Iehu a zis lui Ionadab: „Vino... și vei vedea răvna mea pentru Domnul!“ Aceasta însemnează: „Vino, și eu îți voi arăta prin faptele mele că eu am credință în Dumnezeu și sunt umplut de o dorință arzătoare de a face voința sa.“ Așa a plecat Ionadab cu Iehu și a ajuns la locul unde reprezentanții religiei Diavolului și-au practicat cultul, și a el lucrat sub conducerea lui Iehu. Ionadab a lucrat în mod public și s'a făcut eunoscut înaintea poporului ca un ajutor și sprijinitor al lui Iehu. El a devenit un tovarăș de serviciu al lui Iehu, al servului uns al lui Dumnezeu. Tabloul profetic se află acum în curs de împlinire. Christos Isus, mai marele Iehu, este în templul lui Iehova, investit cu toată puterea și autoritatea și execută judecățile lui Iehova Dumnezeu. Membrii cetei templului sau cei unși sunt uniți cu Christos Isus ca membri ai „servului credincios și înțelept“ și lucrează după porunca Domnului Isus Christos. Pe baza relațiunii lor cu Christos Isus ei sunt de asemenea ilustrați prin Iehu. Ionadabul antitipic,

adică oamenii de bunăvoință sunt potrivnici ai religiei Diavolului, și acum se arată că ei caută pe Christos Isus spre a cunoaște calea spre organizațiunea lui Dumnezeu. Ei trebuie să vadă acum râvna Iehului antipitic, adică a lui Christos Isus. Cu privire la Domnul Isus Christos este scris în mod profetic: „Am ajuns un străin pentru frații mei, și un necunoscut pentru fiii mamei mele. Căci râvna Casei Tale mă mănâncă și ochările celor ce Te ocărăsc pe Tine [Iehova] cad asupra mea.” (Psalm 69 : 8, 9) Invitarea lui Iehu adresată lui Ionadab ca să vie și să vadă zelul său a avut de scop în mod învederat să arate lui Ionadab ce se cere dela aceia care servesc pe Dumnezeu; și aceasta arată că cei din mulțimea mare de oameni trebuie să aibă de asemenea zelul pe care-l are casa lui Dumnezeu. Această credință și această devotațiune ce se cer dela turma mică se cer și dela mulțimea mare de oameni. Aceasta, firește, face să se nască întrebări în cugetele acelor care merg pe calea îngustă.

Întrebări

12 Următoarele întrebări se pun tot mereu de către membrii ambelor clase menționate mai sus, și unii sunt în indoială despre aceea că ce trebuie să facă. Aceste întrebări sună: Cine din organizațiunea și serviciul Domnului de pe pământ are drept de vot la alegerea servitorului de grupă? Cui îi este permis să servească cu ocazia executării lucrului organizațiunii? Cui îi este permis să primească un loc în comitetul de serviciu? Cui îi este permis să conducă pe drept un studiu în grupă? Este în regulă când Ionadabi servese împreună cu rămășița? Răspunsurile juste la aceste întrebări se pot înțelege numai după ce s'a stabilit mai întâi care este relațiunea adevărată a membrilor templului cu aceia ce sunt Ionadabi sau vor forma mulțimea mare de oameni. Răspunsul adevărat la fiecare din aceste întrebări trebuie să fie în armonie completă cu Sfânta Scriptură.

13 Ni se raportează că unii membri ai organizațiunii care susțin a aparține la ceata unsă a templului vorbesc Ionadabilor cam în felul următor: „Eu aparțin unșilor, tu nu. Iehu a condus carul, și de aceea înțelege că eu am conducerea în această organizațiune.” Această declarațiune este cu totul greșită, căci ea nu este în armonie cu Sfânta Scriptură. Iehu a reprezentat ca conducător de car în mod formal pe Christos Isus, pe Regele, care are comanda supremă asupra întregii organizațiuni a Domnului și a tuturor persoanelor din ea. Nicio persoană de pe pământ luată în mod individual nu conduce carul, care reprezintă pe organizațiunea lui Dumnezeu. Toți sunt servi. Membrii cetei templului care sunt încă în corp servesc sub comanda lui Christos Isus, a mai marelui ca Iehu, și a conduce organizațiunea nu este însărcinarea lor. Ei nu sunt domni sau stăpâni, ei servi ai Domnului și au de îndeplinit anumite datorii ce sunt explicate în Sfânta Scriptură. Iehu n'a fost neprietenos față de Ionadab, și deoarece Iehu reprezintă și pe membrii unșii ai templului sub capul lor Christos Isus, aceasta dovedește că ceata templului nu-i permis să fie neprietenoasă față de „alte oi” sau Ionadabi, ei dimpotrivă trebuie să-i trateze prietenește și cu multă considerație, străduindu-se să le fie de ajutor.

14 Cine-i permis să voteze cu drept la alegerea de servi ai unei grupe a unșilor? Numai acela care aparține unșilor; căci aceștia sunt membri ai organizațiunii Domnului și sunt însărcinați de Domnul să lucreze sub conducerea sa. Înainte de votare să se roage totdeauna pentru conducerea Domnului. Ionadab n'a fost însărcinat sau uns și ceata sau clasa reprezentată de Ionadab de asemenea nu este însărcinată sau unsă. Darea votului într-o grupă nu este egală cu autorizația sau dreptul de alegere pe care-l au cetățenii statelor lumii. Darea votului pentru servitor în biserică sau adunare este o obligație sau datorie care este pusă în sarcina acelor și este exercitată de aceia care sunt membri ai cetei unse sau ai clasei templului. (Faptele Apostolilor 14 : 23) Cine nu are nici măcar pretențiunea de a aparține la

ceata unsă a templului, n'ar trebui să aibă dorința să exerciteze un drept de vot, ci să-i pară bine că se află în armonie cu voința Domnului, așa cum este exprimată prin ceata sa unsă, și el să servească bueros sub cineva care a fost ales în acest scop. Domnul Isus conduce organizațiunea sa prin membrii cetei templului. Lucrând prin Christos Isus, Iehova pune pe membri în trup așa cum îi place. (1 Corinteni 12 : 18) Christos Isus lucrează la executarea scopului lui Dumnezeu ca slujbașul lui Iehova. Membrii trupului merg în așa fel înainte cum sunt conduși de Domnul Isus Christos. Ionadabi sau „alte oi” nu stau în această relațiune cu Domnul.

15 Ionadab nu și-a ales el însuși locul în car, și nici n'a încercat să conducă carul. El a fost acolo ca să facă ce i s'a poruncit, și el a și făcut aceasta. Corespunzător tabloului Christos Isus invită pe „alte oi” ale sale, pe Ionadabi, să caute adăpost în organizațiunea sa și să meargă cu el; dar ei nu sunt imputerniciți deloc de Sfânta Scriptură să încerce să zică cine dintre unși să ocupe o pozițiune între unși și cine nu. Ionadabul gă se eugete tot timpul la aceea că el găsește ocrotire în organizațiunea lui Dumnezeu din mila Domnului, și dacă inima sa este în armonie cu Domnul va fi pentru el o plăcere să facă voința lui Dumnezeu, oricare ar fi aceasta. A da un vot pentru un serv în biserică, nu-i mărește nici privilegiul și nici siguranța, și prin aceea că nu votează nu pierde nimic. Alegerea de servi în biserică numai după aceea să se facă după ce s'a cerut prin rugăciune conducerea Domnului, și după aceea acțiunea să se facă de ceata templului sau membrii bisericii. Egoismul trebuie curățit cu totul din cale, și nimeni să nu-și deie votul din motivul egoist ca vreo persoană oarecare să ajungă într'un anumit post, ci să voteze pentru ca să se exprime voința lui Dumnezeu la numirea persoanelor potrivite.

16 Când Moise, care de asemenea a fost un tip al lui Christos Isus, a strâns pe poporul de legământ al lui Dumnezeu în Moab, l-a învățat în armonie cu voința lui Iehova. El i-a dat instrucțiuni speciale cu privire la aceia care au trebuit să iele conducerea în serviciu. El a zis: „Luați din semințiile voastre niște bărbați înțelepți, pricepuți și cunoscători, și-i voi pune în fruntea voastră.” (Deuteronomul 1 : 13) Ca servi în biserică să fie aleși aceia la care este învederat că au o înțelegere temeinică a legăturii lor cu Domnul și cu frații lor. Ionadabi sunt la rămășița unsă ca să învețe și să lucreze împreună cu rămășița în armonie cu voința Domnului.

Cine-i permis să servească?

17 Cu totul o altă chestie este întrebarea cine-i permis să servească în organizațiunea Domnului. Toți care se apucă să facă voința lui Dumnezeu sunt servii lui. Răspunsul biblic la întrebare este prin urmare că unșii și „alte oi” sunt servi; ei toți au privilegiul să facă serviciu, așa cum li se prezintă ocazie, mânați fiind de râvnă adevărată sau iubire arzătoare pentru Domnul ca să facă acest serviciu. Toți servii Domnului sunt tovarăși laolaltă, și toți să se îngrijească de aceea ca să servească în armonie deplină cu organizațiunea Domnului și în spiritul Domnului. Scopul principal al serviciului este vestirea numelui și împărăției lui Iehova, și anume într'un chip ordonat, cum hotărăște Domnul. Tot ce se face să se facă spre mărirea lui Dumnezeu pentru ca numele său să fie onorat, și aceasta fără să se fie seama de aceea dacă oameni sunt onorați sau nu. Când rămășița unsă și Ionadabi se unesc în serviciu, aceia din rămășița care și manifestează înțelegerea și râvna pentru Domnul să iele conducerea în serviciu, și ceilalți să le urmeze sau să lucreze cu ei în armonie deplină.

18 Este potrivit de a alege pe un Ionadab pentru serviciul unui membru din comitetul de serviciu? Da, în anumite împrejurări. Este datoria grupeii să se îngrijească de organizarea justă a organizării serviciului pentru ca să se execute spre proamărirea lui Dumnezeu și a împărăției sale și prin urmare într'un mod ordonat. Dacă în grupă se află de aceia care aparțin celor unși

și arată spiritul Domnului Isus Christos, atunci, acestora să li se deie înțelegerea la alegerea membrilor pentru comitetul de serviciu. Dacă însă sunt unii care desistă în ce aparțin celor dinși totuși nu arată că s'au aderat pentru Domnul, atunci astfel de persoane să nu fie făcuți membri ai comitetului de serviciu. Dacă într-o grupă se află persoane scârșite, precum și Ionadabili, arată că răvna Domnului și prin această dovadă că Juima lor este devotată lui Dumnezeu și împărăției sale, sub domnia lui Christos, atunci unii ca aceștia pot fi aleși cu drept pentru comitetul de serviciu, și ei să servească cu seriozitate și credincioasă. Toți membrii grupei, atât unii cât și Ionadabili, să lucreze împreună ca tovarăși în armonie exactă. Așa devin Ionadabili ajutoari la îndeplinirea lucrului serviciului.

10 Cine-i permis să servească în mod just ca președinte sau conducător la un studiu al Cuvântului Domnului în grupă? Dacă în grupă se află oameni copti în Christos Isus care prin urmare aparțin celor unși, bărbați care dau pe față zelul ce este caracteristic pentru casa lui Dumnezeu și sunt capabili să conducă un studiu într'un fel ordonat și folositor, atunci astfel de persoane să fie alese ca conducători ai studiilor ce se fac în grupă. Dacă toți cei prezenți într'o adunare de studiu sau într'o grupă sunt Ionadabili, atunci este desigur potrivit ca cei prezenți să aleagă din mijlocul lor un Ionadab pentru serviciul de președinte, ca să conducă studiul. Scopul tuturor acestor studii este să ajute tătaror participanților să crească în cunoștința și în spiritul Domnului; dar niciodată nu-i permis să se intenționeze a onora vreo persoană prin faptul că i se dă prezidenția la conducerea studiului. Invățătorii sunt Iehova Dumnezeu și Christos Isus. (Isaia 30 : 20) Cine are răvnă pentru Domnul și este potrivit ca să învețe să fie ales ca să conducă studiul. O persoană să nu se pună în postul unui președinte sau conducător numai dacă caută să conducă studiul într'un fel ce este folositor pentru cei ce iau parte la acest studiu.

11 Ar fi potrivit dacă un Ionadab ar conduce pe lucrătorii din grupă în serviciul din casă în timpurile când servitorul de grupă care a fost numit după regulă este absent? Dacă un număr de persoane se strâng laolaltă ca să iei parte la serviciul din casă, în casă și dacă servitorul grupului este absent și sunt prezenți Ionadabili care sunt devotați Domnului și arată zel pentru casa sa, atunci este la loc dacă se alege dintre ei o persoană care să iei conducerea în serviciu. Când Ionadabili sunt aspru criticați din pricina acestei proceduri de către unul care are spiritul „bătrânilor aleși”, însă o astfel de critică este cu totul greșită. Următoarele scripturi se citează ca sprijin pentru concluziunile menționate mai sus și arată că Ionadabili sunt ajutoarii și tovarășii celor unși, că datorită de a alege pe servitorii de grupă prin vot este asupra celor unși, și că toți care s'au consacrat lui Dumnezeu și Regelui său trebuie să iei parte împreună la serviciu spre mărirea Regelui și a lui Iehova.

Noe

12 Iehova a făcut diferite tablouri sau tipuri prin care sunt ilustrați dinainte Ionadabili sau ceata „multimii mari de oameni.” Între acestea se află și următorul: Noe și cei șapte membri ai familiei sale ilustrează pe cele două clase, adică pe „turma mică” și pe „multimea mare de oameni.” „Domnul a zis lui Noe! Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut neprihănit înaintea Mea în neamul acesta de oameni. Ia cu tine câte șapte perechi, din toate dobitoacele curate, câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască; o pereche din dobitoacele gâră nu sunt curate, câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască; și câte șapte perechi de asemenea, din pasările cerului, câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască; pentru ca să le (ii) vie sămânța pe toată fața pământului. Căci după șapte zile, voi face să ploaie pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și voi șterge astfel de pe fața pământului toate

și să fac tot ce-i poruncise Domnul.” — Geneza 7 : 1—9
 13 Noe a fost înțeles ca legal să fie unii ajutoarii de serviciu al dreptății și al lucrului sub porunca lui Iehova. (2 Petru 2 : 5) Nimic în raport nu ne spune că Noe și familia sa au avut o familie sau proprie și alți ajutoari la conducerea ei. El și familia sa au ilustrat pe o clasă de oameni care, face ce pot face oamenii, și reprezintă prin urmare acele lucruri, adică pe Ionadabili, pe multimea mare de oameni. Noe a adus animale deosebite în corabie, și familia sa, sau tipii Ionadabililor, au ajutat fără îndoială la lucrul așa cum le-a fost împărțit și cum i-a spus Noe, și ei au făcut, aceasta spre păstrarea milostivă de viață. În interesul acelor creaturi vii Iehova a anunțat după aceea condițiunile legământului vecinic. În corabie au fost datorii zilnice de îndeplinit atât înaintea cât și în decursul potopului, deoarece creaturile vii au trebuit nutrite și îngrijite, și familia lui Noe i-a ajutat la aceasta și astfel a ilustrat ce au de făcut Ionadabili și ajutoarii sau tovarăși ai rămășiței. Familia lui Noe s'a bucurat prin Noe de aprobarea lui Iehova. Desigur Noe a ordonat ce-au avut de făcut membrii familiei sale. Orotită și în siguranță dinaintea potopului, familia lui Noe a fost trecută din lumea veche. În același mod oamenii ilustrați de ea, multimea mare de oameni, au făgăduința că vor fi trecuți prin Armaghedon.

Acțiune

14 Cine a săvârșit o crimă fără voie și a fost un fugar și a puzit să se refugieze în cetatea de scăpare și să găsească acolo ocrotire. Aceste șase cetăți să fie cetăți de scăpare pentru copiii lui Israel (adică pentru cei ținuți în organizațiile religioase care fug din ele), pentru străini (pentru cei nereligioși care nu sunt legați de nicio organizație biserică și fug din organizația Diavolului la Domnul) și pentru cele ce locuiesc în mijlocul vostru: acolo va putea să scape orice om care va ucide pe cineva fără voie.” — Numeri 35 : 15.

15 Ueigașul a trebuit adus înaintea judecării și a trebuit să dovedească că nu dă sânge și a trebuit să aibă unimplă accidental sau fără voie. (Numeri 35 : 21-25) Tot așa trebuie să treacă prin judecarea omăniilor de bunăvoință, adică Ionadabili și să dovedească că faptele lor în trecut în lumea Diavolului s'au făcut din neștiință sau se datorează întâmplării în prima origină, educației lor și a altor lucruri asemănătoare, și ei trebuie să dovedească aceasta prin faptul că se întorc și merg pe o cale care este aprobată de Domnul și care prin urmare este fără vină. Afară de preot și Leviti au locuit și alți oameni în cetatea de adăpost. (Numeri 35 : 6; Judecătorii 9 : 1—6; 2 Samuel 2 : 1—4.11) Ueigașul care s'a refugiat în cetatea de scăpare a trebuit să i se deie la început ajutor gratuit; însă ocrotirea lui condiționată a atârnat de aceea că el a rămas exact înăuntrul cetății, a ascultat prescripțiunile orașului și a avut acolo o ocupațiune așa ca să nu cadă sarcină celorlalți locuitori din cetatea de scăpare. Apostolul a fixat aceeași regulă. (2 Tesaloniceni 3 : 8—12) Toți trebuie să lucreze, sau dacă nu atunci să nu mănânce. Ueigașul a contribuit la binele cetății Levitilor, și el a trebuit să se țină exact de hotărârea cetății, adică să rămână înăuntrul organizației lui Dumnezeu, și anume până la moartea marelui preot, aceasta însemnează până la terminarea lucrării preoțesti a bisericii înainte de schimbarea învierii sale. Cel ce s'a refugiat în felul acesta în cetatea de scăpare n'a fost un membru oficial al cetății, totuși el a primit ocrotire și ajutor și sprijin dela cetate atâta timp cât s'a conformat prescripțiunilor ei.

Gabaoniți

16 Gabaoniții nu au fost Izraeliți. Ei au vizitat pe Iosua și au pus sub comanda sa și el i-a făcut „țâietori de lemn și aducători de apă.” Iosua a ilustrat pe Christos Isus care zice acum celor neunși, care-l caută: „Acum sunteți blestemați (adică exilați sau consacrați) lui Iehova Dumnezeu, servii săi; și de aceea niciun om nu are

dreptul să vă omonească (Leviții 27 : 28). Însă voi trebuie să fiți ascultători Domnului, și nu veți înceta să fiți în robie, să tăiați lemne și să scoateți apă pentru casa florei. Sion, adică organizațiunea lui Dumnezeu? Dumnezeuului meu.” — Iosua 9 : 23.

26 Observați că Gabaoniții n'au avut nimic de aface cu alegerea sau numirea Leviților în serviciu, ei ei au ajutat Leviților care au fost puși în serviciu după alegerea Domnului. Gabaoniții care au fost făcuți tăietori de lemne și aducători de apă au ilustrat desigur pe servii care îndeplinesc serviciul ce le este dat de preoții Domnului, adică de unșii casei Domnului. Gabaoniții și-au pus încrederea în Iosua că el se va grăbi să le vie în ajutor în lăcăție, și când au fost foarte strămtonați au rugat pe Iosua să le vie în ajutor în marș forțat și au zis: „Nu părăsi pe robii tăi.” (Iosua 10 : 6) Aceasta arată cum se bizuiesc „alte oi” sau membri mulțimii mari de oameni pe aceea că Domnul Isus și membrii unși ai trupului său îi conduc în luptă și fac aceasta spre ocrotirea și ajutorul lor. Ei roagă pe cei unși să fie zeloși în aceasta, și toți care au spiritul Domnului se grăbesc la serviciul de a aduce ajutor la „alte oi.” Gabaoniții au trebuit să servească împreună cu Izraeliții, ceea ce arată că „alte oi” au parte la serviciu și fac ceea ce îi îndrumază organizațiunea Domnului. Unii Gabaoniți au ajutat mai târziu lui David și au fost puși în posturi importante. „Dată eei ce s'au dus la David la Telaiag, pe când se ținea el departe de fața lui Saul (un tablou al clasei „servului rău”), fiul lui Chis. Ei făceau parte din vitejii cari i-au dat ajutor în timpul războiului... Ișmaia, din Gabaon, vitează între cei treizeci, și căpetenie peste treizeci; Ieremia; Iahaziel; Iohanani; Iozabab, din Ghedera.” (1 Cronici 12 : 1—4). Din aceasta se vede că Ișmaia „din Gabaon” a fost pus peste alții din grupă prin faptul că a primit o datorie de serviciu. Aceasta ilustrează că clasa reprezentată de el, adică oamenii care formează mulțimea mare de oameni sunt puși în posturi de serviciu în organizațiunea Domnului deși nu sunt membri ai organizațiunii.

Netiniți

27 Termenul „Netiniți” înseamnă „dat” sau „consacrat” și s'a referit la oameni care au făcut serviciu în legătură cu cortul mărturie și templul. Ei n'au fost Izraeliți: „Dată oamenii din țară, cari s'au întors din robie, și amuncă aceia pe cari îi luase Nebucadnetar, împărțit Babilonului, robii la Babilon, și cari s'au întors la Ierusalim și în Iuda, fiecare în cetatea lui... Slujitorii Templului [Netiniți; după alte traduceri]: fiii lui Tihai, fiii lui Hasufa, fiii lui Taboat... Preoții și Leviții, oameni din popor, cântăreții, usierii și slujitorii Templului [Netiniți] s'au așezat în cetățile lor. Tot Israelul a locuit în cetățile lui.” — Ezra 2 : 1, 43, 70.

28 Mai târziu preotul Ezra a mers la cetatea restaurată a Ierusalimului, și cu ocazia aceea a pus să se aducă anumiți neîndei sau Netiniți ca să facă serviciu: „I-am strâns la râul care curge spre Abava, și am tăbărit acolo trei zile. Am căutat între popor și preoți, și n'am găsit acolo pe niciunul din fiii lui Levi. Atunci am trimis să cheme pe căpeteniile Eliezer [și pe alții amintiți acolo], Ariel, Semai, Elnatan, Iarib, Elnatan, Natan, Zaharia și Mesukon, și pe învățătorii Ioiarib și Elnatan. I-am trimis la căpetenia Ido, care locuia la Casifia, și am pus în gura lor ce trebuiau să spună lui Ido și fraților săi slujitori ai Templului [Netiniți] cari erau la Casifia, ca să ne aducă slujitori pentru Casa Dumnezeului nostru. Și fiindcă mâna cea bună a Dumnezeului nostru era peste noi, ne-au adus pe Șerebia, bărbat, cu minte, dintre fiii lui Mahli, fiul lui Levi, fiul lui Israel, și pe fiii și frații lui, în număr de optzeci pe Hasabia, și cu el pe Isaiia, dintre fiii lui Merari, frații săi și fiii lor,

în număr de douăzeci; și dintre slujitorii Templului [Netiniți; după alte traduceri], pe cari David și căpeteniile îi pusese în slujba Leviților, două sute douăzeci de slujitori ai Templului, toți numiți pe nume.” (Ezra 8 : 15—20). Din această rețesă că acolo au fost laolaltă treizeci și opt de Leviți și 220 de Netiniți care sunt citați toți pe nume; și lărbății cu pricepere, aceia ce și-au descoperit capacitatea au fost puși în serviciu în posturi importante. „Căpetenia Ido”, pare a fi fost unul din Netiniți, și lui i s'a dat un post de serviciu mai înalt decât celorlalți care au servit în casa lui Dumnezeu. Așa este arătat în autitip că Leviții, clasa unșă, și mulțimea mare de oameni, clasa neunșă, lucrează împreună. Netiniții au ajutat trimișilor lui Ezra la pregătirea și executarea lucrului împărțit lor, ceea ce dovedește că amândouă grupele de pe pământ serveau împreună ca tovarășe.

(Urmează)

Intrebări pentru studiu

- Alin. 1. Ce arată Sfânta Scriptură cu privire la scopul lui Iehova referitor la pământ? Pentru ce n'a fost înfăptuit încă acest scop? Ce alt scop descopere Cuvântul său?
- Alin. 2. Ce cerințe se pun la fiecare ceată aleasă dintre oameni ca condițiune preliminară pentru intrarea ei în moștenirea pregătită pentru ea? Aplică cuvintele lui Isus: „Cei dintâi vor fi cei din urmă, și cei din urmă vor fi cei dintâi.”
- Alin. 3. Explică cuvintele lui Isus: „Eu imi dau viața pentru oile Mele.”
- Alin. 4. Arată cu ajutorul textelor biblice dacă teoria despre „mântuirea universală” este rațională.
- Alin. 5. Care sunt cele două cete de „oi” care primesc binecuvântarea lui Iehova?
- Alin. 6, 7. Pentru ce este acum atât de important ca cele două cete ale oilor Domnului să înțeleagă clar relațiunea lor întrelaltă?
- Alin. 8. De ce importantă este declarațiunea din 1 Corinteni 10 : 11? La cine se adresează Proverbele 4 : 7? „Dobândește pricepere”, despre ce cu deosehire?
- Alin. 9. Pe cine a ilustrat Iehu și cum?
- Alin. 10. Cine a fost Ionadab și prin ce a reprezentat el pe o clasă ce iese acum la iveală?
- Alin. 11. Relatează ce s'a întâmplat când a întâlnit Ionadab pe Iehu. Aplică tabloul profetic.
- Alin. 12—16. Explică pe baza tabloului profetic și cu ajutorul textelor biblice cine poate vota cu drept la alegerea servitorilor de grupă.
- Alin. 17, 18. Explică cine-i permis să servească la executarea lucrării organizațiunii.
- Alin. 19. Cine poate funcționa pe drept ca președinte sau conducător la studiile Cuvântului Domnului din grupă?
- Alin. 20. Este potrivit ca un Ionadab să conducă pe lucrătorii de grupă în serviciul de campanie, adică din casă în casă?
- Alin. 21, 22. Cum ne dă raportul despre Noe și membrii familiei sale un tablou despre „turma mică” și „mulțimea mare de oameni”?
- Alin. 23, 24. Arată ce înseamnă în tip îngrijirea profetică a „cetăților de scăpare”.
- Alin. 25, 26. În ce fel au ilustrat ajutorul și privilegiul serviciului de care au avut parte Gabaoniții, atitudinea și privilegiile clasei „mulțimii mari de oameni”?
- Alin. 27—29. Ce orânduire s'a făcut pentru serviciul prin Netiniți și între ei? Pentru ce s'a făcut această îngrijire pentru ei? Ce învățătură iese din aceasta cu privire la serviciul și privilegiile mulțimii mari de oameni?